

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. Ș.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL XLVI
IULIE — AUGUST 1968

CURIERUL ADVENTIST
ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A.Z.S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

C U P R I N S

<i>Sărbătoarea liberării</i>V. Florescu
<i>Prețuirea omului</i>V. D. Cojea
<i>Iubirea (versuri)</i>G. Nell
<i>Mesașul Conducătorilor Cultelor</i>
<i>Poemul Golgotei</i>C. Adv.
<i>Nădejdea Făgăduinței</i>M. T. Pîrvan
<i>Iubirea (versuri)</i>H. Artinian
<i>Rugăciunea în viața credinciosului</i>D. Popa
<i>Lucrarea Duhului Sfînt</i>A. Doroftei
<i>Probleme de doctrină</i>Exeget
<i>Aproape de Dumnezeu</i>T. Niculescu
<i>Aștept... (versuri)</i>I. Bătrîna-Voivodeni
<i>Îndreptățirea prin credință</i>M. Popa
<i>Apă, apă (versuri)</i>D. Florea
<i>Dumnezeu în natură (versuri)</i>R. Kestner
<i>Luați Duh Sfînt</i>V. Florescu
<i>Păstorul cel Bun (versuri)</i>D. Popa-Ticu
<i>Neprihănirea lui Dumnezeu</i>Redacția

CURIERUL ADVENTIST

*Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica
Socialistă Româna. Apare la două luni sub conducerea unui comitet.*

Redacția și administrația : București, Str. Labirint 116

Redactor :

DUMITRU POPA

SĂRBĂTORAREA LIBERĂRII

Două sărbători în an își aruncă una alteia lumini, completându-se într-o minunată feerie a tot ce este fericire atât individuală cât și colectivă: sînt zilele de 1 mai și 23 August.

Dar dacă pe de o parte 1 de mai este ziua de sărbătoare a muncii, a înfăptuirilor, pe de altă parte, ziua de 23 August alcătuiește sărbătoarea liberării, a descătușării felurite.

Această sărbătoare din august alcătuiește ocazia de imbold spre atingerea aspirațiilor celor mai înalte, bineștiind că pentru fiecare ins această zi de 23 din august a deschis o cale de dezvoltare, de formare, de urcare cît mai sus spre prosperare.

Ziua de 23 August vine mereu și mereu să lumineze tot mai mult calea umblării în libertate de gîndire și străduinți, spre progresul, buna stare și fericire a acestei glii românești ce a știut continuu să zvîrle de pe grumaz orice jug și să-și croiască o

viață liberă, independentă conștiință de rolul ei în istoria lumii.

Ziua de 23 August este ziua liberării, a desfrecării din tot ce a însemnat opreliște și ținere pe loc. Perspectiva ce o prezintă este pe fiecare an mai luminoasă, și mai strălucitoare.

Dar pentru ca această strălucire crescîndă a ei să poată fi apreciată așa cum se cuvine, bine este ca din timp în timp să ne luăm clipe de răgaz și să privim în trecutul nu prea îndepărtat, și cercetînd experiențele de atunci să înțelegem ce a adus cu sine ziua de 23 din august.

Să îngăduim celor mai vîrstnici să-și depene firul experiențelor lor, a trudei prin care au trecut, a lipsurilor și necazurilor ce le-au îndurat, și atunci, ocaziile de aur, luminoase și fericite ce sînt puse azi la dispoziția oricui, vor apare în măreția frumuseții lor aducătoare de bucurie și avînt.

Pentru noi, ca biserică Adventă de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România, fiecare 23 din august ne produce un simțămînt al bucuriei și fericirii, amintindu-ne de liberarea ce ne-a fost adusă și nouă în 1944.

Atunci vom putea prețui mai din destul ocaziile ce le avem azi de a ne trăi nestingheriți viața religioasă, spre atingerea acelei minunate intruchipări a lui Isus în noi.

Numai cunoscînd ce a însemnat zilele dinainte de 23 din august 1944 vom pricepe mai deslușit libertatea ce a adus-o această zi.

Și în lumina măreață ce această zi o aruncă în fiecare an în jurul nostru, să pășim și noi plini de bucurie, părtași de privilegiile ei și părtași și la strădaniile de a contribui laolaltă cu toți fiii țării noastre la strălucirea ei.

V. Florescu

PREȚUIREA OMULUI

Isus... S-a minunat de sutaș..."
Luca 7,9.

Afirmația aceasta „S-a minunat” cuprinde admirația Fiului lui Dumnezeu la rostirea cuvintelor pline de încredere ale unui păgin. Mîntuitorul a fost determinat să afirme „n-am găsit o credință atît de mare”, întîlnind o formă deosebită a încrederii în puterea Cuvîntului.

De obicei, cel slab admiră pe cel tare, omenescul se minunează de dumnezeiesc. De data aceasta, ca și în alte cazuri, atitudinea muritorului a stîrnit o plăcută surpriză — dacă putem zice astfel — Celui veșnic.

Măreția acestei aprecieri — oglindită și în valoarea dată micului dar al unei văduve sărace — demonstrează desprinderea de tendințele egoismului firesc, descătușarea de prejudecăți și reazemul pe principii spirituale.

Dumnezeu Însuși va fi proslăvit în veșnicie și prin lucrarea harului mîntuitor în specificul atitudinii mîntuiților.

În cuvintele sutașului se vedește dispoziția sufletului omenesc care în preocuparea zilnică găsește legătura cu Atotputernicul și dezvoltă minunății spirituale prin manifestarea încrederii — rod personal al liberului arbitru.

Sîntem astfel încurajați să repetăm asemenea atitudini.

Ca și contemporanilor Mîntuitorului, ne scapă măreția faptelor de felul acesta, sau, o sesizăm în măsura dezvoltării noastre spirituale. Prin asemănarea cu Isus putem descoperi asemenea frumuseți sufletești ascunse în ceea ce pare comun și care înscrie istoria tăcută a sufletelor nobile strecurate în anonimat, prin simplitatea manifestărilor lor. Asemenea inimi nobile rămîn în afara publicității, dezvoltînd un eroism liniștit.

Apostolul Pavel ne îndeamnă să reflectăm la „o greutate veșnică de slavă”, uitîndu-ne „la cele ce nu se văd”. 2 Cor. 4, 16.17.18.

Este o triumfătoare dăruire de sine, dar liniștită, dumnezeiască în forma ei omenească, care oglindește posibilitățile nelimitate ale sufletului omenesc de a reprezenta imaginea divină și care se poate manifesta multilateral în orice vreme și în orice loc de activitate.

Să păstrăm în mintea noastră viața luminoasă a posibilităților spirituale pline de perspectiva măreției. Uneori, prea mult se nuanțează decăderea naturii omenești, păcătoasă din fire, încătușînd posibilitățile de regenerare ale harului în neîncredere și descurajare.

Cei ce au ochi să vadă doar răul, zic: „Va merge din rău în mai rău”, nedescoperind binele în existența sa nevăzută.

O dramă familială se impune atenției publice, dar poezia unei iubiri conjugale — deși încercată și ea — trece neremarcată. Sesizăm furtul, minciuna scandalosă, lăsînd neobservată cinstea și adevărul liniștii.

Să învățăm a descoperi binele necunoscut, în necunoscuții din preajma noastră. Atunci vom surprinde frînturi de adevăr, răsăriri de bine, licăriri de cinste și noblețe, chiar în cei înrăiți.

După cum fapte de dreptate poate săvîrși și cel nedrept, tot astfel, o inimă murdară, ca și mocirla cu nuferi, poate să devină o alta.

Pentru fericirea propriului nostru suflet, să ne vindicăm de răul po-negririi. Nu este ogor al inimii pe care să nu răsără o floare. Să-i descoperim frumusețea.

Ca Mîntuitorul nostru, să vedem în lumina fulgerării, binele necultivat din întunericul inimii lipsite de razele Soarelui dreptății. Să-l vedem pe aproapele nostru în zilele însorite ale vieții sale. Să culegem cu orice prilej florile atitudinii celor cu inimi negre ca pămîntul, admirîndu-le.

Atunci nu mai cunoaștem pe nimeni în felul omenesc căci „dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă”. 2 Cor. 5,16.

Cînd orizontul ne este întunecat, cînd inima ne este apăsată de preocupările zilei, sau de decepții dure-roase, cît de minunat e cuvîntul care ne reînsuflește stimulîndu-ne, plin de garanții: „Harul Meu îți este îndeajuns... puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvîrșită” și... „osteneala voastră în Domnul nu este zadarnică”. 2 Cor. 12,9; 1 Cor. 15,58.

V. D. Cojea

IUBIREA

La început a fost iubirea.. A fost, și pururea va fi!
Iubirea va rămîne tema de studiat în veșnicii.

Precum adîncuri de oceane acoperite-s pînă-n mal
De jos și pînă sus cu ape tîlăzuite val cu val,

Și cum a razelor lumină din soarele dogoritor
Pătrunde lucrurile firii cu-n ochi a toate vîzător,
Cu mult mai mult desăvîrșită și fără laturi în cuprins,
Omniprezentă e iubirea eternă și de neînvins...;

Iradiînd prin sine însăși, nu se consumă-n combustii,
Nu se sfîrșește ci renaște în inimi calde de copii.
De-aș prinde-aripile luminii să plec spre-al dragostei izvor,
Și an de an, o viață-ntreagă ar fi într-una numai zbor,

Tot n-aș ajunge vreodată să văd al dragostei hotar...
Dezamăgit, cel mult vedea-voi că nici nu m-am mișcat măcar.
Și dacă simburele vieții străpuns de om se prăbușii
Descătușînd nestăvilite, în lanț, potop de energii

Necunoscute, la-adăpostul micimii și tăriei lor
Încremenit ținute-n juru-i de-ale nucleului strînsori,
La Dumnezeu, iradiante, ale iubirii energii
Eliberate sînt la lucru de-a pururi și în veșnicii.

N-a fost nevoie ca să spargem, să bombardăm vreun biet atom..
Iubirea însăși îl străpunge în inimi și rărunchi de om;
Căci vindecînd rănile-ascunse, făcute-n inimi de păcat,
Eliberează din robie lăsînd un suflet nou... curat.

G. Nell

M E S A J U L

CONDUCĂTORILOR CULTELOR RELIGIOASE DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ
ROMÂNIA CĂTRE SLUJITORI ȘI CREDINCIOȘI, ÎN LEGĂTURĂ CU
DECLARAȚIA ADOPTATĂ DE MAREA ADUNARE NAȚIONALĂ
ÎN ZIUA DE 22 AUGUST 1968

După cum vă este cunoscut tuturor, în țara vecină și prietenă, Republica Socialistă Cehoslovacă, s-au produs în ultimele zile fapte care umplu de îngrijorare pe toți oamenii de bună voință și în aceeași măsură și pe slujitorii și credincioșii Cultelor religioase din țara noastră. Aceste fapte dure-roase s-au produs prin intrarea armatelor din cinci țări socialiste pe teritoriul Cehoslovaciei, împiedicând libera dezvoltare a vieții poporului cehoslovac, care nu amenința existența nici unei alte țări.

Poporul român și Conducătorii săi consideră că prin aceste acte au fost încălcate principii fundamentale ale relațiilor dintre popoare, ca : suveranitatea și independența națională, neamestecul în treburile interne ale altui stat, drepturi egale pentru toate popoarele mari sau mici, respectul reciproc și colaborarea, care trebuie să domnească între oameni și între popoare.

Aceste principii, prin care se asigură pacea și securitatea pe continentul european și în toată lumea, au fost formulate din nou în mod limpede în Declarația adoptată de Marea Adunare Națională a Republicii Socialiste România, în ziua de 22 august 1968.

Asemenea principii generale formează și baza comună a religiilor pe care noi le slujim, și de înfăptuirea căroră în viața oamenilor sîntem răspunzători și noi cei ce slujim lui Dumnezeu. Căci numai în felul acesta contribuim la împlinirea voii sfinte a lui Dumnezeu, Care a creat pe toți oamenii : liberi, frați, membri ai aceleiași familii.

În deplină conștiință a răspunderii noastre, după cuvîntul proorocului care spune : «Cînd se încalcă dreptatea nu putem tăcea», împreună cu întregul nostru popor ne alăturăm glasul nostru tuturor celor care cer restabilirea dreptului sacru la dezvoltarea liberă și independentă a poporului cehoslovac.

Cunoscînd deci, iubiți slujitori și credincioși, că aceste idealuri corespund întru totul legilor divine, vă îndemnăm să sprijiniți din tot sufletul Conducerea țării noastre în acțiunile pe care le întreprinde pe plan intern și extern, rămînînd în toate împrejurările uniții în jurul ei împreună cu toți fiii patriei noastre și contribuind prin toate strădaniile voastre la întărirea și la ridicarea scumpei noastre patrii, Republica Socialistă România.

Lucrînd astfel, fiecare dintre noi împlinim datoria față de patria noastră, față de pămîntul ce ni s-a încredințat de strămoșii noștri care l-au muncit cu sudoarea lor și l-au apărat cu sîngele lor. Împlinim în același timp porunca credinței noastre care ne cere să înfăptuim împărăția păcii și a binelui între toți oamenii. «Căutați pacea și urmați-o», ne spune cuvîntul lui Dumnezeu.

Să slujim deci cu însuflețire poporul nostru și pe toți oamenii, cu convingerea că slujind oamenilor, slujim lui Dumnezeu, slujim binelui și fericii semenilor noștri și ne împlinim o înaltă datorie de solidaritate umană și socială.

«Har vouă și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru».

† **JUSTINIAN**, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

MARTON ARON, Episcop romano-catolic de Alba Iulia

AUGUSTIN FRANCISC, Ordinariu substituit al Arhiepiscopiei romano-catolice din București

FRIEDRICH MÜLLER, Episcopul Bisericii Luterane-Evanghelice C. A.

LADISLAU PAPP, Episcop al Bisericii Reformate din Oradea

IULIU NAGY, Episcop al Bisericii Reformate din Cluj

GHEORGHE ARGAY, Episcopul Bisericii Luterane-Evanghelice S. P.

KISS ALEXA, Episcopul Bisericii Unitariene

DIRAYR MARDICHIAN, Episcopul Bisericii Armene

IOASAF TIMOTEI, Episcopul locțiitor al Mitropoliei de rit vechi din Brăila

ȘTEFAN TOMICI, Vicarul Vicariatului ortodox sîrb din Timișoara

EMIL ȘECHTER, Secretarul general al Federației Comunităților Evreiești (M)

Muftiul IACOB MEHMET, șeful Cultului Musulman

VICAȘ TEODOR, Președintele Cultului Creștin Baptist

TĂCHICI IOAN, Președintele Cultului Adventist de Ziua a Șaptea

BOCHIAN PAVEL, Președintele Cultului Penticostal

GÎNDILĂ NICOLAE, Prim-delegat al Cultului Creștin după Evanghelie

București, 23 August 1968

POEMUL GOLGOTEI...!

„Fiindcă atât de mult a iubit
Dumnezeu lumea, că a dat pe
singurul Lui Fiu, pentru ca
oricine crede în El, să nu piară,
ci să aibă viața veșnică“.

Ioan 3,16

Razele plăcute ale soarelui începură să se reverse blînd peste dealurile Iudeii. Pe măsură ce uriașul disc solar urca maiestos scara firmamentului în fapt de zi, în mersul său el brăzda cerul cu izbucniri purpurii. În zori, ele cuprindeau în îmbrățișarea largă a luminii un deal cu o înfățișare grotescă, a cărei proeminență străjuită de versante cu înfățișări curioase, avea conturul unui craniu. Localnicii îl numeau Golgota!

Ziua aceasta ce se ivise într-un colorit vrednic de penelul celui mai mare artist și locul acesta cu înfățișare sumbră, aveau — în răstimpul a douăsprezece ore — să-și asigure pentru veșnicie un loc în istoria cerului și a pămîntului...!

Pe înălțimea golașă a Golgotei, unde fusese săpate trei gropi adînci, stăteau acum trei cruci înalte între cer și pămînt, îmbrățișînd orizonturile. Luminată din spate de discul arzător al soarelui, ele apăreau întunecoase și misterioase. O mînd de locuitori ai pămîntului — în comparație cu totalitatea locuitorilor pămîntului și ai universului — stăteau și priveau această scenă. Dar în universul de dincolo de soarele cel strălucitor, nimeni nu era dezinteresat în cele ce se petreceau sub soarele terei noastre.

Inconjurat de o mulțime ostilă, între cer și pămînt, formînd din trupul Său o punte de legătură peste prăpastia păcatului, atîrna pe crucea Golgotei Fiul slăvit al cerului. Cea mai măreață istorie a iubirii eterne ce a fost cîndva cunoscută, se desfășura acum pe această solitară cruce. Fiul lui Dumnezeu, cu brațele întinse îmbrățișînd pămîntul, cu bujorii sîngerii izvorînd din palmele străpunse de cuie, era cuprins de agonia morții.

Ochii cei blînzi și mereu cercetători ai divinului muribund învăluia mulțimea de la picioarele crucii Sale, ce nu mai conținea să strige și să blesteme, în căutarea măcar a unei singure inimi care să înțeleagă cele ce se petreceau atunci pe dealul Golgotei, care devenise cea mai mare proeminență a pămîntului și a universului întreg. O inimă care să vadă în moartea Sa, biruința Sacrificiului expiator. Și prin larma blestemelor și tumultul gloatei, auzi

o voce în care răzbătea frămîntările tănuțice ale sufletului ce ajunse la recunoașterea păcatelor proprii și care ardea de dorința mîntuirii sale, în care se reliefa sentimentele recunoașterii, în cele ce aveau loc, a jertfei mîntuitoare și speranța veșniciei.

„Doamne, adu-Ți aminte de mine, cînd vei veni în Impărăția Ta. Un tâlhar, un paria al societății umane, copleșit de trecutul său, cucerit și convins de lucrarea mîntuitoare a muribundului Fiu de Dumnezeu răstignit lingă el, se supuse în credință Lui și recunoscu ca Mîntuitor personal pe Cel a cărei viață pe acest pămînt era de acum măsurată cu orele. Recunoașterea faptelor lui reprobabile, recunoașterea în persoana Celui răstignit lingă el pe Fiul lui Dumnezeu, Mîntuitor și jertfă expiatoare, nădejdea vieții veșnice și credința ce îl trumpea din convingerile ce-l stăpîneau, dădu Duhului Sfînt posibilitatea de a lucra în ființa sa transformarea nașterii din nou. Era un om nou, conștient că veșnicia îl așteaptă dincolo de porțile mormîntului.

Deodată însă natura se răsculă în fața umilirii Creatorului ei. Intunericul miezului nopții, acoperi ca un giulgiu Golgota cu cele trei cruci. Asupra crucii Mîntuitorului întunericul era mai dens, mai apăsător. Stihile naturii ieșiră din făgașurile lor. Spaime se răspîndea ca fulgerul în mulțimea îngrozită. Blestemele se transformară în gemete surde. Pentru un moment, liniște se așternu pretutindeni. Și în acest moment al liniștii universale, se auzi strigătul singurătății, al părăsirii în pragul morții, tributul cerului pentru păcatele tuturor celor ce au crezut, credeau și urmau a crede în jertfa Lui mîntuitoare.

„Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu, pentru ce M-ai părăsit“? O... binecuvîntat Mîntuitor! În clipa aceea supremă a morții Sale, El nu putea ști, nu putea vedea că ascuns în spatele lințolului dens al întunericului despărțirii, era Dumnezeu Tatăl. El se afla acolo, prezent în întunericul din jur, era atât de aproape încît ar fi putut atinge fruntea fierbinte și însingurată a scumpului Său Fiu.

„În întunericul acela dens“, spune pana inspirată, „era ascunsă prezența lui Dumnezeu. El făcu din întuneric acoperămîntul Său și-și acoperi slava de ochii muritorilor. Dumnezeu și sfinții Săi îngeri, erau prezenți în jurul crucii. Tatăl era împreună cu Fiul Său. Și în toate acestea, prezența Sa nu se descoperi. Dacă slava Sa ar fi izbucnit prin întunericul din jur, toți cei prezenți

aveau să fie nimiciți. Iar în acel înspăimîntător ceas Domnul Hristos nu avea să fie mîngîiat și întărit de prezența Tatălui Său. El pași singur în lin și nimeni nu era cu El“.

În clipa aceea Domnul Isus avea nevoie de Dumnezeu. De ce oare Dumnezeu Tatăl nu l se descoperi? De ce nu-L atinse cu brațul mîngîietorii Sale părintești? O, cît ar fi dorit Tatăl să facă acest lucru, cît de mult au stăruit îngerii de a primi permisiunea să intervină în favoarea comandantului lor iubit. Dar nu, nu era posibil. Între ei era un zid puternic, era zidul păcatelor măturisite de-a lungul întregii istorii a planului de mîntuire și al omenirii de la porțile Edenului părăsit și pînă la încheierea lucrării de mîntuire. Și Domnul era singur...! El suferea despărțirea de Dumnezeu pentru noi, ca noi, prin credință și ascultare, să ne putem apropia și biruind păcatul să putem trăi veșnic cu El. Această despărțire dureroasă frînse, zdrobi inima Sa. Capul îi căzu inert pe pieptul zbuciumat. Isus plătind tributul morții pentru noi, intră pentru un timp în supunerea ei. Oștile demonilor salutară biruința asupra Fiului lui Dumnezeu. Se făceau planuri pentru păstrarea Lui veșnică în ghiarele morții. Deși erau conștienți de înfrîngerea lor, se agățau de orice ocazie încercînd să schimbe sorții izbînzii în favoarea lor. Dar... o rază de lumină cerească prinse în conul ei strălucitor capul divinei jertfe de ispășire. Era semnul certitudinii biruinței cerești. Era răspuns, avertizare și sentința legiunilor întunericii.

Odată cu consumarea acestui act al tragediei păcatului de pe scena macrosmosului, masca de pe fața înrăitului apostat fu smulsă. Lucrarea urei sale neînduplecate stătea măturie în fața universului — a lumilor necăzute în păcat și a îngerilor, rămași credincioși făcătorului lor. În fața tuturor el se descoperi ca un ucigaș. Cu un strigăt imperceptibil muritorului, dar auzit de universul întreg, fostul heruv ocrotitor devenit Satană și uzurpator, „căzu ca un fulger“ în adîncimile propriei sale osîndiri.

Deodată, Dumnezeu părăsi scena durerii și a speranței, a întristării și a bucuriei și se întoarse în ceruri, dar nu mai înainte de a așeza o puternică pază de îngeri care să rămîna cu Fiul Său pe Golgota omenirii și a Universului, iar El se grăbi să meargă să pregătească triumfală intrare a Biruitorului. Cit de minunat descrie în mod profetic și poetic David, omul după inima lui Dumnezeu, acest eveniment în psalmul 24.

„Porți, ridicați-vă capetele;
Ridicați-vă, porți veșnice,
Ca să între Impăratul slavei!“

(continuare în pag. 8-a)

NĂDEJDEA * FĂGĂDUINȚEII *

Atit primele cît și ultimele două capitole ale Cărții Sfinte vorbesc despre un cer nou și un pămînt nou, ambele desăvîrșite, mărețe și luminoase, în care oameni fără de păcat se bucură de prezența și slava Dumnezeului Cel veșnic și a Fiului Său Isus Hristos.

Dar între cele două scene, de început și sfîrșit al Scripturii, se întinde o lungă perioadă de timp. Această perioadă cuprinde istoria căderii în păcat, izgonirea din Paradis, precum și urmările îngrozitoare ale păcatului: suferințe, dureri și moarte.

Starea de fericire dinainte de păcătuire și locașul măreț de la început al omului este descris astfel: „Cît de minunat era locașul primilor noștri părinți. Cercul albastru era acoperișul său, pămîntul cu florile sale prețioase și cu covorul de verdeață vie, era pardoseala sa; crengile pline de frunze ale pomilor măiestosi erau baldachinul său, Păsărelele fericite zburau în jurul lor, înălțînd cîntările lor vesele spre lauda Creatorului.

Aci erau vizitați de îngeri sfinți și primeau învățături de la Creatorul lor, cu care se întilneau în răcoarea serii sau a dimineții.

Tainele Universului, legile și fenomenele naturii le erau explicate de Creatorul tuturor lucrurilor. Măreția cerurilor, lumile nenumărate, tainele luminii și ale sunetului, ale zilei și ale nopții erau deschise studiului lor. Ei descopereau neincetat noi atracții, care le umpleau inimile cu o iubire adîncă.

Ei erau plini de puterea pe care o transmitea pomul vieții, iar puterile lor mintale nu erau decît cu puțin mai pe jos decît ale îngerilor”.

Dar pe cerul senin al vieții lor apără un nor. Starea aceea de fe-

ricire era condiționată de supunerea și ascultarea lor față de Dumnezeu, de voința și de legea Sa. Aci la acest examen au dat greș, și ca urmare a neascultării lor au trebuit să părăsească fericitul sălaș.

Văzînd că trebuie să părăsească acele locuri încîntătoare, Adam și Eva se rugară stăruitor să fie încă lăsați în patria nevinovăției și a bucuriei lor. Dar li s-a răspuns că prin fapta lor, puterea de a se împotrivi răului s-a micșorat, și acum, cu atît mai mult nu-și vor mai putea menține credințioșia față de Creator.

În umilință și într-o tristețe de nedescris ei își luară adio de la frumoasa lor patrie. Și cînd se văzură primele semne ale vremelniceii, în florile ofilite și în frunzele îngălbenite ce cădeau din pomi, înțeleseră urmarea de neînlăturat a neascultării lor: moartea. Plîngeau cei doi, adînc îndurerăți, văzînd că de aci înainte aceasta va fi partea tuturor celor vii de pe pămînt. Dar, Dumnezeul cerului, Părintele bun și iubitor, plin de îndurare, nu i-a lăsat fără ajutor și fără nădejde, pradă disperării și întristării.

Chiar în blestemul rostit cu acea ocazie asupra lui Satana, fu dată o indicare a mîntuirii. „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămînța ta și sămînța ei”. Aceste cuvinte au constituit „nădejdea făgăduinței”, și „fericita nădejde” de care s-au prins cu credință tare primii noștri părinți și de-a lungul vremii, urmașii lor. Este cea dintîi făgăduință a unui mîntuitor. Era descoperirea planului de mîntuire făcut din veșnicie. „Sămînța femeii” fiind Hristos, în felul acesta s-a descoperit că Fiul lui Dumnezeu, avea să vie pe pămînt și să Se nască din femeie, pentru a deveni Mîntuitorul oamenilor.

Adam și Eva gîdeau că această făgăduință va fi împlinită foarte curînd, și cu multă bucurie au întîmpinat pe fiul lor cel dintîi născut, sperînd că el va fi liberatorul. Dar avea să mai treacă multă vreme pînă la împlinirea ei.

Mult timp după părăsirea Edenului, neamul omenesc a avut privilegiul să privească patria nevinovăției lor, a cărei intrare era păzită de îngeri veghetori. La porțile supravegheate de heruvimi ale Paradisului, se descoperea mărirea dumnezeiască. Aci Adam și fiii lui și-au zidit altare și se închinară lui Dumnezeu, pînă în ziua în care, înainte de potop, mina care plantase Ederul îl luă de pe pămînt.

Deși omul păcătoș nu mai avea acum legătură directă cu Creatorul său, totuși Dumnezeu a comunicat cu el prin Hristos și prin îngeri.

Îngerii cerești explicară pe deplin primilor noștri părinți planul făcut pentru mîntuirea lor. Adam și Eva fură asigurați că, deși au săvîrșit un păcat atît de mare, nu vor fi lăsați sub stăpînirea lui Satana. Fiul lui Dumnezeu S-a oferit să ispășească prin propria Sa viață fărădelegea lor. Și prin pocîință și credință în Hristos ei vor putea deveni iarăși fii ai lui Dumnezeu.

Lui Adam îi fură aduse la cunoștință evenimente importante din istoria omenirii, începînd de la data rostirii sentinței în Eden, pînă la potop și mai departe pînă la prima venire a Domnului Hristos. Și fu arătat că jertfa Domnului Hristos va fi îndestulătoare pentru a mîntui întreaga lume, dar mulți nu o vor accepta.

Pentru întipărirea acestor mari adevăruri și pentru a aminti omului neîncetat de păcatele sale și a-l conduce la mărturisire, cîință și credință în jertfa ispășitoare a Mîntuitorului făgăduit, Dumnezeu institui sistemul jertfelor, îndrumînd pe primii părinți în acest scop.

Aducerea primei jertfe a fost pentru Adam un moment penibil, ce nu poate fi descris. El își dădu seama că dacă nu ar fi păcătuit și dacă ar fi rămas credincios lui Dumnezeu, nu ar fi murit nici o ființă omenescă, și nici un animal. Cînd junghie animalul nevinovat, adus ca jertfă, tremură la gîndul că păcatul său va trebui să verse singele Fiului scump al lui Dumnezeu. Dar în același timp el era plin de admirație pentru bunătatea nemărginită care a putut plăti un așa de mare preț spre a salva pe păcătoș. Din acel moment o stea a speranței îi lumină viitorul întunecat și îl liberă de deznădejdea ce îi umplea sufletul.

Speranța aceasta, nădejdea aceasta în făgăduința făcută primilor părinți, a devenit ancora sufletului tuturor credincioșilor, steaua călăuzitoare a vieții lor.

Spre ea aveau să privească, în ea aveau să-și pună încrederea și de ea aveau să fie susținuți pe cărarea

unei vieți sfinte și curate bărbați credincioși ca Enoh, Iov, Moise, Ilie, Pavel, Petru și mulți alții. Ea urma să devină „nădejdea lui Izrael“ (Ier. 14,8) „nădejdea vie“ (1 Petru 1,3) „nădejdea mântuirii“ (1 Tes. 5,8) „nădejdea neprihănirii“ (Gal. 5,5), „nădejdea slavei“ (Colos. 1,27) „nădejdea vieții veșnice“ (Titu 1,2), „fericita nădejde“ (Titu 2,13).

Și nădejdea aceasta a lucrat în ei sfințirea și desăvârșirea vieții lor, așa cum scrie mai tirziu apostolul Ioan : „Oricine are nădejdea aceasta în El se curățește, după cum El este curat“. 1 Ioan 3,3.

Iată prin ce cuvinte au transmis profeții, din generație în generație această nădejde :

„Toiașul de domnie nu se va depărta din Iuda. Nici toiașul de cîrmuire dintre picioarele lui, pînă va veni Silo (Mesia)“. Gen. 49,10.

„Îl văd dar nu acum, Îl privesc dar nu de aproape. O stea răsare din Iacob.“ Num. 24,17.

„Le voi ridica din mijlocul fraților lor un proroc ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura lui, și el le va spune tot ce-i voi porunci Eu“. Deut. 18,18.

„Căci un copil ni s-a născut, un fiu ni s-a dat și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi : Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al Păcii“. Isa. 9,6.

„In zilele acelea, în vremurile acelea voi face să răsără lui David o Odraslă, neprihănită, care va înfăptui dreptatea... Și iată cum îl vor numi, Domnul Neprihănirea noastră“. Ier. 33,15,16.

Nădejdea aceasta a întîlnirii cu Cel neprihănit, Cel fără pată, a condus pe mulți bărbați credincioși pe culmile sfințeniei și desăvârșirii vieții, dezvoltînd un caracter nobil și drept, devenind asemenea Lui. Așa a fost viața unui Enoh, Moise, Iov, Ilie, Daniel și alții.

Despre Enoh ni se spune că la vîrsta de șaiszeci și cinci de ani a avut un fiu. După aceea a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani. Din gura lui Adam se află istoria întunecată a căderii în păcat, dar și vestea îmbucurătoare despre harul lui Dumnezeu așa cum se arată în făgăduință. După nașterea primului său fiu, făcu o experiență prețioasă, înțelegînd mai lămurit și mai deplin, iubirea minunată a lui Dumnezeu în jertfa Fiului Său pentru mîntuirea oamenilor. Această iubire nemărginită deveni obiectul meditațiilor sale și astfel umblă el cu Dumnezeu.

Dar nu într-o răpire spirituală sau în viziune a umblat Enoh cu Dumnezeu, ci în toate îndatoririle vieții sale zilnice. El nu deveni un sihastru, ca să se izoleze în totul de lume... În familia sa și în relațiile sale cu oamenii, ca soț și tată, ca amic și ca cetățean, el era un serv credincios și nestrămutat al lui Dumnezeu. Inima sa era în armonie cu voința lui Dumnezeu.

Enoh, deși un bărbat cu o minte puternică, bine cultivată și posedînd cunoștințe vaste, și deși fu onorat

de Dumnezeu cu descoperiri deosebite, a fost unul dintre cei mai umiliți oameni. Tocmai legătura lui cu cerul și legătura strînsă cu Dumnezeu îl făcea să aibă un simțămînt tot mai adînc de propriile sale slăbiciuri și nedesăvîrșiri.

Prin îngerii sfinți Dumnezeu descoperi mai pe deplin lui Enoh planul mîntuirii. În viziuni profetice fu instruit cu privire la moartea lui Hristos pentru mîntuirea oamenilor și cu privire la a doua Sa venire. El văzu pe Hristos în strălucire în Noul Ierusalim. Deși era încă pe pămînt, totuși în credință el locuia deja în împărăția luminii...

În viața lui el împlinea cuvintele : „Cine are nădejdea aceasta în El, se curățește după cum El este curat“. Fericii cei curați cu inima căci ei vor vedea pe Dumnezeu“.

Timp de trei sute de ani se strădui Enoh după curăția sufletului spre a putea ajunge să fie în armonie cu cerul. Timp de trei secole umblă el cu Dumnezeu. În mijlocul unei vieți de o activitate neobosită, Enoh păstră legătura sa cu Dumnezeu, pînă cînd ajunse primul dintre oameni în cetatea sfîntă. Primul cu care se împlini făgăduința dată, primul moștenitor al fericitei nădejdi.

Aceeași nădejde sfîntă l-a însuflețit și pe Moise să ducă o viață sfîntă înaintea oamenilor. Totuși, un singur păcat a umbrat viața lui, și acest singur păcat, a umbrat-o atît de mult încît l-a împiedicat să intre în Canaan și a trebuit să guste moartea. Credințioșii lui din trecut nu a ispășit nici măcar o singură faptă rea. Trebuie să luăm aminte la aceasta.

Privind omenește, Moise nu se făcuse vinovat de vreo crimă mare, păcatul său era o greșală obișnuită. Psalmistul zice : „Și Moise a vorbit în chip ușuratic cu buzele“. După judecata omenească acest păcat putea fi socotit ceva ușor ; dar dacă Dumnezeu pentru acest păcat procedă atît de aspru cu servul Său cel mai credincios și mai onorat, atunci cu siguranță că nu-l va scuza nici în alții.

Dar deși a trebuit să ispășească pedeapsa păcatului său, Dumnezeu nu lăsă în deznădejde pe servul Său.

Pe virful muntelui Pișga, unde fu trimis de Domnul în ultimele clipe ale vieții sale, Moise privi înapoi la experiențele sale de conducător al lui Izrael. Un singur pas greșit minjia istoria sa. Dacă acel păcat ar fi putut să se șteargă, gîndi el, nu s-ar speria de moarte.

Atunci și acolo, în locul singurătății sale, i se dădu asigurarea că o cîință sinceră și credința în jertfa făgăduită este tot ce cere Dumnezeu. Acolo Moise își mărturisî încă odată păcatul său și primi iertare în numele lui Isus.

Acolo sus, Dumnezeu onoră pe servul Său, înainte de moarte, cu o prezentare a evenimentelor viitoare. El văzu desfășurarea timpului pînă în viitorul îndepărtat. Toate scenele vieții lui Hristos îi jură prezentate, una cite una, începînd de la naște-

rea Sa în Betleem. Auzi cîntarea îngerilor la nașterea lui Hristos. Văzu steaua pe cer care conducea pe magi, amintindu-și de cuvintele : „O stea va răsări din Iacob“. Văzu viața umilă a lui Isus din Nazaret, misiunea Lui, lucrările de vindecare și tămăduire : Văzu intrarea triumfală în Ierusalim și lepădarea Lui de către poporul ales. El urmă Mîntuitorului în Ghetsemani, văzu durerea Lui sufletească, chinurile, batjocorirea, biciuirea și crucificarea Lui. Auzi strigătul de moarte al lui Hristos. „Dumnezeul Meu, Dumnezeu Meu pentru ce m-ai părăsit“. Îl văzu în mormîntul lui Iosif. În acele momente inima lui Moise singură de durere și din ochii lui picurară lacrimi amare, la vederea suferințelor Fiului lui Dumnezeu.

Dar deodată o scenă plină de speranță și bucurie se înfățișă înaintea lui. Văzu cum se deschid porțile cerului pentru a primi pe Salvator și oștile cerești salutînd pe Cel înviat dintre morți. În zbor iute trecură alte scene prin fața lui și în cele din urmă văzu pe Hristos venind de a doua oară în slavă și mîrire și luînd pe cei drepti în cetatea veșnică a lui Dumnezeu. În urma sincerei lui cîințe și mărturisiri, i s-a dat făgăduința că el va fi unul dintre aceia care vor însoți pe Mîntuitorul și-I vor deschide porțile veșnice.

Stea călăuzitoare și puternic sprîjin în neprihănire a fost și pentru Iov făgăduința unui Mîntuitor. Deși a trecut prin cea mai grea încercare, el a rămas statornic în neprihănirea Lui, datorită incredințării neclintite pe care o avea în făgăduința unui Mîntuitor și pe care a exprimat-o astfel : „Dar știu, că Răscumpărătorul meu este viu, și că se va ridica la urmă pe pămînt. Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu. Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor, ochii mei îl vor vedea și nu ai altuia. Sufletul meu tinjește de dorul acesta înlăuntrul meu“. Iov. 19,25-27.

Ca să-L vadă și să-L întîlnească ei știa că trebuie să trăiască o viață de curăție, sfințenie și neprihănire, asemenea Aceluia pe care Îl va vedea.

Aceeași încredere neclintită în „nădejdea făgăduinței“ o vedem atît de clar exprimată de apostolul Pavel în epistolele sale. În ultimele zile ale vieții sale el scria lui Timotei : „Dar mie nu mi-e rușine, căci știu în cine am crezut. Și sunt incredințat că El are putere să păzească ce i-am incredințat pînă în ziua aceea“. 1 Tim. 1,12.

Pentru nădejdea aceasta și călăuzit de steaua speranței se lupta el neconștient să aibă un cuget curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor, și alerga spre țintă lupțându-se aspru cu trupul său și cu firea sa, spre a le ține în stăpânire, ca la ziua aceea să fie găsit desăvârșit în Hristos Isus. Așa au așteptat bărbații credincioși fericita nădejde, împlinirea nădejdi făgăduinței.

Spre împlinirea făgăduinței așteptate de veacuri îndrepta și vizionarul Ioan privirea noastră, când ne prezenta tabloul următor :

„Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou... și eu am văzut coborîndu-se din cer de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă... Și am auzit un glas tare care ieșea din scaunul de domnie, și zicea : 'Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii. El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeu lor. El le va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguiri, nici țipăt, nici durere pentru că lucrurile dinții au trecut... Iată Eu fac toate lucrurile noi...' Și mi-a

arătat cetatea sfântă... Cetatea n-are trebuință nici de soare, nici de lună ca s-o lumineze, căci o luminează slava lui Dumnezeu și făclia ei este Mielul... Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și minciună..." Apoc. 21,1-5. 10.23.27.

Despre împlinirea „făgăduinței” a vorbit Domnul Hristos alor Săi, când le-a spus : „Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sînt multe locașuri.. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc.. și Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine“. Ioan 14,1-3.

Călăuziți de această stea a făgăduinței au trecut pe acest pământ credincioșii lui Dumnezeu, trăind o viață sfântă, curată, fără prihană, pentru ca la vremea hotărîte de Dumnezeu să fie moștenitori ai noului pământ.

Astăzi mulți credincioși se frământă, fac calcule și încearcă să stabilească la ce dată va fi împlinirea acestei făgăduințe și când va veni Hristos de a doua oară. Dar preocupății de acesta, ei pierd din vedere ceea ce este esențial. Pregătirea pentru întâlnirea cu Domnul Hristos.

Venirea de a doua oară a lui Hristos va avea loc la ceasul și timpul hotărît de Dumnezeu, dar principalul este de a fi continuu pregătit pentru acel ceas. Căci nimic întinat nu va intra în cetatea sfântă. Chiar Domnul Hristos a zis : „Ferice de cei blînzi căci ei vor moșteni pămîntul ; ferice de cei cu inima curată căci ei vor vedea pe Dumnezeu“.

Un Dumnezeu sfînt va fi văzut de oameni sfinți, și numai cei curați cu inima vor putea sta în prezența Lui.

Pavel scria : „Urmăriți pacea și sfințirea, fără de care nimeni nu va putea vedea pe Dumnezeu“.

Dumnezeu își va împlini partea Lui, noi să ne împlinim partea noastră.

În așteptarea împlinirii făgăduinței lui Dumnezeu și în așteptarea fericitei nădejdi, fie ca orice credincios să trăiască acea viață pe care a trăit-o și Enoh și alți bărbați ai credinței, alți în familie, în biserică cit și în relațiile sociale : un bun soț și tată, un vrednic cetățean și un iubitor amic al tuturor. O viață sfîntă și plăcută înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.

M. T. Pirvan

IUBIREA

Oricine-n lume poate și
Că Tatăl e iubire.
E scris cu stele mii și mii
Pe ceruri, în mărire.

Privesc în jurul meu și văd
Nespusă armonie.
De aceea cînt într-una eu
De-atîta bucurie.

Pe cîmp sînt flori ce ne zîmbesc —
Suave nestemate ;
Pe-a lor petale toți citesc
Iubire, bunătate.

Și păsări cîntă de cu zori
În triluri maiestose ;
Iar în amurg privighetori,
Scot melodii duioase.

Ascult uimit de-atîta har,
De-așa potop de viață.
Ce mare e cerescu-I dar !
Ce mult El ne învață !

Și soarele revarsă-acum
Oceanul de lumină,
Dispare-n cale ceață, fum,
E ziua iar senină.

Aleargă apele-n cîmpii,
Cu unda lor voioasă,
În urma lor livezi și vii,
Aduc belșugul-n casă.

Și munții noștri-așa plăcuți,
Se văd în depărtare.
Cu graiul lor mereu tăcuți,
I-aduc o adorare.

E-atîta farmec pe pămînt,
Încît privesc spre ceruri,
Și strig spre Tatăl Cel Prea Sfînt ;
Slăvit să fii de-a pururi !

Păstrează-n lume harul Tău,
Și fă să fie pace,
Să piară grabnic orice rău,
Și oameni noi ne face.

Să vină iarăși Fiul Tău,
Să vină în mărire,
Și să domnească pe pămînt,
Pe tronul de iubire.

H. Artinian

POEMUL GOLGOTEI

(urmărire din pag. 5-a)

„Cine este acest Împărat al slavei?“
„Domnul cel tare și puternic,
Domnul cel viteaz în lupte.
Porți, ridicăți-vă capetele ;

Ridicați-vă porți veșnice,
Ca să între Împăratul slavei !

„Cine este acest Împărat al slavei?“
„Domnul oștirilor :
El este Împăratul slavei“.

Universul cunoștea acum valoarea păcatului și prețul mîntuirii. Omenirea, cei slabi și păcătoși, cei doriți de mîntuire, aveau de acum un Mîntuitor. Rămii încremenți cerule și fii plin de bucurie păcătoși răscumpărați...!

Odată evenimentul consumat, biruința cîștigată și mîntuirea păcătoșului asigurată, întunericul se risipi, iar soarele străluci în toată puterea lui. În mersul lui imemorial pe drumurile timpului, soarele a ajuns la zenit și apoi își începu coborîrea sa pe bolta cerului, îmbrăcînd totul în purpuriu în acest monumental apus de soare.

De pe crucea goală și solitară o voce se auzi murmurînd în liniștea acestui nefiresc tablou :

„De vor fi păcatele voastre cum e cîrmizul, se vor face albe ca zăpada ; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lîna“. Isaia 1,18. Aceasta este lecția ce se desprinde cu o pregnanță viabilă din acest Poem al Golgotei. Lecție ce trebuie să-și găsească permanența ei în viața tuturor celor ce se numesc urmași și slujitori ai divinului nostru Mîntuitor, Domnul Isus Hristos.

Curierul Adventist

RUGĂCIUNEA

ÎN VIAȚA CELUI CREDINCIOS

Referitor la experiențele pe care le-au avut grupa cea mică a apostolilor în zilele de dinaintea zilei Cincizecimii, citim:

„Ei știau că au un prieten la tronul lui Dumnezeu și erau nerăbdători a prezenta cererile lor Tatălui în Numele lui Isus. Cu o sfințită venerație și consacrare ei s-au plecat în rugăciune, repetând asigurarea — orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, vă va da. Până acum n-ați cerut nimic în Numele Meu: Ioan 16,23—24. Ei au înălțat mina credinței mai sus și tot mai sus, prezentând un zdrobitor argument: 'Hristos este Cel care a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi'. Romani 8,34. Și ziua Cincizecimii le-a adus bucuria prezenței Mîngietorului, așa cum Domnul Hristos le-a făgăduit mai înainte de înălțarea Sa: 'Pe cînd se afla cu ei, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte acolo făgăduința Tatălui, — pe care, le-a zis El, ați auzit-o de la Mine...' Voi veți primi o putere cînd se va pogori Duhul Sfînt peste voi, și-Mi veți fi martori...” Fapte 1,4,8.

Inspirația cuvîntului profetic subliniază următorul gînd, referitor la ucenicii Domnului în experiența lor din „camera de sus”.

„Ei au cerut revărsarea puterii pe care Domnul Hristos le-a făgăduit-o. Apoi Duhul Sfînt a fost revărsat peste ei în manifestarea ploii timpurii ce a lucrat în mod minunat în biserica apostolică, aducînd roade binecuvîntate.

Sînt de observat aici cîteva puncte importante. În primul rînd ei s-au plecat la rugăciune cu o venerație sfințită și într-o deplină consacrare. În al doilea rînd, făgăduințele divine ale Mîngietorului, au constituit puternice argumente ale credinței. Iar în al treilea rînd, în timp ce ei prezentau la tronul Tatălui făgăduințele Fiului, pe brațele încrederei depline și ale credinței neclintite, prezența Mîngietorului făgăduit — prezența Duhului Sfînt — se manifestă în mijlocul lor.

În manifestarea credinței, timpul nu lucrează modificări. Pentru experiența creștină lucrurile se prezintă asemănător. Pentru ca rugăciunile noastre să fie eficiente, să fie ascultate, trebuie să urmeze același drum. Avem suficiente motive, ca să ne prezentăm în rugăciune înaintea tronului ceresc într-o venerație sfințită și o consacrare deplină.

N-am ajuns a insista suficient de mult asupra lucrării spirituale în care au fost cuprinși ucenicii în „camera de sus”. N-am ajuns să realizăm în viața noastră a comunităților noastre, spiritul din „camera de sus” și nu este de mirare că n-am ajuns încă să culegem roadele pe care ucenicii le-au cules după ce au trăit experiența din „camera de sus”. Ne rugăm de mulți ani pentru lucruri ce s-au încorpănat a rămîne pînă astăzi pe agenda audiențelor noastre la Tatăl nostru ceresc.

Ani după ani, ne-am luat timp, un timp deosebit, pentru a ne ruga cu toții Tatălui, în cereri comune care să se înalțe ca un fum frumos mirositor de pe altarul bisericii, la tronul milei și al îndurării. Dorim să întindem mina credinței și să cuprîndem cerul, dar de ani de zile ne este greu și adesea imposibil, a întinde mina, sau inima fratelui sau sorei de lingă noi. Vor putea oare rugăciunile noastre să găsească vreun ecou în inima Tatălui, dacă ele nu au găsit acest ecou în inimile noastre? Cu siguranță nu!

O stimați frați, să reflectăm, să ne întoarcem la experiența ucenicilor din „camera de sus”. Să nu uităm că acolo sus, noi avem de asemenea un Prieten la Tronul lui Dumnezeu, pe Domnul Isus Hristos care trăiește „pururea ca să mijlocească pentru noi”. El ne sfătuiește: „să ne apropiem cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurarea și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie”. Ebrei 4,16. Cu certitudine că atunci cînd toate piedicile vor fi date la o parte din propria noastră viață spirituală, vom avea bucuria a trăi revărsarea generoasă a Duhului Sfînt pentru suplinirea nevoilor noastre spirituale, despre care amîntea apostolul Pavel în textul de mai sus. Aceasta ne aduce amîntea de făgăduința din Zaharia 10,1: „Cereți de la Domnul ploaie, ploaie de primăvară. Domnul scoate fulgerele și vă trimite o ploaie îmbelșugată, pentru toată verdeața de pe cîmp”.

„Cu fiecare ocazie ce o avem, să înălțăm rugăciunile noastre la Tronul, harului, ca Dumnezeu să revărsese asupra sufletelor noastre roua binecuvîntărilor Sale. Dar căuțînd pe Dumnezeu pentru Duhul Său cel Sfînt, dacă rămînerea noastră în „camera de sus” și-a adus roadele sale binecuvîntate în viața noastră spirituală, atunci faptul acesta va

lucra în noi blîndețea, umilința, iubirea de frați, iubirea de oameni, bucuria, pacea, îndelunga răbdare și dependența de Dumnezeu în exercitarea credinței noastre. Dacă astfel ne rugăm pentru binecuvîntarea credinței, atunci avem asigurarea divină că vom fi binecuvîntați.

Ajunși aici în studiul nostru, să ne reamintim de cel de al doilea punct al experienței apostolilor, ce a dus la primirea și manifestarea Duhului Sfînt în lucrarea ploii timpurii.

„În experiența apostolilor, făgăduințele divine au constituit puternice argumente ale credinței”. În legătură cu aceasta, ne va folosi revederea condițiilor de a primi răspuns la rugăciunile noastre, așa cum le găsim în mod clar prezentat în scrierile Spiritului Profetic. Astfel noi găsim următoarele condiții:

A avea simțămîntul nevoiei spirituale; a nu păstra nelegiuirea în viața și inima ta; a avea spiritul iubirii și al iertării; a avea credință și a persevera în rugăciune.

Desigur că nu vom analiza aici toate aceste gînduri. Dar vom sublinia importanța faptului de a ne da seama de nevoia noastră spirituală atunci cînd ne rugăm pentru revărsarea Duhului Sfînt, pentru propria noastră experiență creștină, așa cum ucenicii în camera de sus, își dădeau seama de nevoia lor spirituală și s-au rugat Domnului pentru împlinirea lor prin ungera de sus, care i-a împuternicit în lucrarea pe care au desfășurat-o. Amînteam mai sus că „întîndem mina credinței mai sus și tot mai sus, dar de ani de zile ne este greu să facem acest lucru față de fratele și sora din stînga sau dreapta noastră”. N-a sosit oare timpul ca să rezolvăm și acest punct restant de pe agenda relațiilor noastre cu cerul și cu frații noștri? Ce minunat eveniment ar fi acela ca în strădania noastră spirituală să ajungem în adevăr aceea ce pretîndem și ne place a fi, copii și urmași ai Domnului Hristos. Cu siguranță că Tatăl ne va răspunde cu bucurie, așa cum a făcut și față de ceilalți bărbați de credință.

Credința și perseverența sînt de o vitală importanță atunci cînd solicităm împlinirea făgăduințelor divine în viața noastră spirituală. Proorocul Ilie exemplifică foarte bine acest drum pe care trebuie să-l urmăm. Ne este foarte bine cunoscută experiența acestui bărbat al

lui Dumnezeu pe muntele Carmel, perseverența și credința cu care el a mijlocit la Tatăl. Ingenunchiat acolo în fața poporului Izrael, în umilință, bătrînul profet înalță în credință brațul său, prinzindu-se puternic de făgăduința cerului, și el se rugă cu stăruință pînă cînd rugăciunea lui a fost ascultată... „Ilie s-a suit pe virful Carmelului și plecîndu-se la pămînt, s-a așezat cu fața între genunchi și a zis slujitorului său: 'Suiete-te și uită-te înspre mare'. Slujitorul s-a suit, s-a uitat și a zis: 'Nu este nimic'. Ilie a zis de șapte ori: 'Du-te iarăși'. A șaptea oară, slujitorul a zis: 'Iată că se ridică un mic nor din mare, ca o palmă de om'. 'Ilie a zis: 'Suiete-te și spune lui Ahab: 'Inhamă, și pogoară-te, ca să nu te apuce ploaia'. 1 Imp. 18,42—44. O astfel de credință a fost totdeauna necesară în Biserica creștină, o credință, care să prindă puternic făgăduințele lui Dumnezeu și să nu se lase pînă ce nu va auzi vocea cerului răspunzînd rugăciunii, chiar dacă — pentru început — nu se vede alt răspuns decît un înfim „nor de un lat de palmă“.

Acest fel de credință este strîns legată de supunerea față de voința lui Dumnezeu. Domnul Hristos spune: „Orice lucru veți cere, cînd vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea“. Marcu 11,24. El clarifică faptul că cerința, subiectul rugăciunilor noastre trebuie să fie în concordanță cu voința lui Dumnezeu; noi trebuie să cerem lucrurile pe care El ni le-a făgăduit și oricînd și oricît vom primi, să folosim în a aduce la îndeplinire voința Sa. Serva Domnului ne asigură că: „Pentru iertarea păcatelor, pentru Duhul Sfînt, pentru un caracter asemănător Domnului Hristos, pentru înțelepciune și putere spre a îndeplini obligațiile noastre zilnice, sociale și cele față de Dumnezeu, pentru orice dar pe care ni l-a promis, noi putem să cerem Domnului să-și țină făgăduința. Apoi urmează lucrarea credinței noastre. Noi trebuie să credem că vom primi ceea ce am cerut și să adresăm apoi mulțumirile noastre lui Dumnezeu, pentru cele ce am primit“.

Printre binecuvîntările făgăduite este menționat și Duhul Sfînt. El este corolarul darurilor divine, căci această binecuvîntare făgăduită, care trebuie cerută cu credință și se primește prin credință, aduce cu sine toate celelalte daruri ce se găsesc în Dumnezeire. Deși se privește asupra lucrării Duhului Sfînt în ploaia tîrzie ca la un eveniment spiritual al bisericii, în viitor, o lucrare a timpului ce ne stă înainte, este totuși privilegiul bisericii, al membrilor ei, este în concluzie privilegiul nostru, de a-L avea acum. Să-L căutăm, să ne rugăm pentru El, să credem în primirea și lucrarea Lui. Noi trebuie să-L avem în mijlocul nostru, iar cerul este mai mult decît bine-

voitor, gata ca să ni-L dea. Să subliniem ideile de mai sus; să-L căutăm; să ne rugăm pentru El; să credem în El și în lucrarea Lui. Se pune din nou accentul pe credință și pe făgăduințele ce ne-au fost date și pe care trebuie să le aducem ca argumente ale credinței noastre.

În Luca la cap. 11,1—13, evanghelistul doctor Luca prezintă această stăruință în rugăciune, încheind astfel: „Deci, dacă voi care sînteți rîi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cît mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfînt celor ce I-L cer? Nu ar fi decît potrivit a repeta zilnic acest text al Sfintelor Scripturi, prezentîndu-l în rugăciunile noastre. Cerînd pentru a da! Sfatul ne este dat de pana inspirată: „Cereți Duhul Sfînt. Dumnezeu stă în spatele fiecărei făgăduințe pe care El a făcut-o. Cu Biblia în mîini spune: Am făcut așa cum ai zis: Iți prezint făgăduința Ta care zice: 'Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi, bateți și vi se va deschide“.

Apostolul Pavel arată faptul că Dumnezeu „poate să facă nespun mai mult decît cerem sau gîndim noi“. Ees. 3,20. Să urmărim linia ascendentă a sublinierii... Dumnezeu este în stare a face tot ceea ce-I

cerem... tot ceea ce-I cerem sau gîndim... El poate să facă nespun mai mult, mai mult decît am gîndit sau sperat noi. Și nu s-ar mai isprăvi mărturiile aduse în favoarea modului în care Dumnezeu știe să-și onoreze făgăduințele. De aceea spune inspirația: „De nimic nu avem a ne teme, decît de a uita cumva drumul pe care ne-a condus Dumnezeu pînă în clipa de față“.

Să înalțăm ori de cite ori avem ocazia o rugăciune tainică lui Dumnezeu, pentru ca în adevăr rugăciunile noastre să fie eficiente, să primească răspunsul credinței, ca Bunul Dumnezeu să-și reverse Duhul Său cel Sfînt în puterea ploii tîrzii peste Biserica Sa, pentru ca în inimi, înlăuntru fiecăruia dintre noi să aibă loc încheierea lucrării pe care o dorim atît de mult pe plan general, dar o neglijăm cînd este vorba de noi și viața noastră. Astfel se poate concepe împlinirea a ceea ce serva Domnului a văzut în viziune și anume, că față de cerințele mîntuirii și în îndeplinirea mandatului ei Biserica, „poporul răscumpărat al lui Dumnezeu, mergea înainte, mișcîndu-se ordonat răspunzînd astfel chemării lui Dumnezeu“. „Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit“.

D. Popa

LUCRAREA DUHULUI SFINT

„Atunci am zis: Iată-mă că vin...
vreau să fac voia Ta, Dumnezeule“.
Ps. 40,7,8.

Privind viața Domnului nostru Isus Hristos, ne dăm cu prisosință seama cît de mult S-a identificat El cu planurile lui Dumnezeu. Împlinirea acestei ținte mărețe I-a cerut atîta muncă, atîta neodihnă! Biblia ni-L prezintă ca un „Om al durerii și obișnuit cu suferința“. Isa. 53,3. „S-a făcut ascultător pînă la moarte și încă moarte de cruce“. Zi de zi îl întîlnim pe drumurile Țării Sfinte vindicînd pe bolnavi, curățînd pe leproși și dezvăluind oamenilor cu atîta putere iubirea și planurile minunate ale lui Dumnezeu încît gloatele se adunau în jurul Lui într-un așa de mare număr, că se călcau în picioare unii pe alții. Noroadele erau uimite de învătătura Lui. „El M-a trimes să vindec pe cei cu inima zdrobită... să mîngîi pe toți cei intristați“. Isa. 61,1,2.

Dar a venit o zi cînd le-a spus cu duioșie: „Copilașilor, mai sint puțin cu voi. Mă veți căuta, și, cum

am spus iudeilor că, unde Mă duc Eu, ei nu pot veni, tot așa vă spun și vouă acum“. Ioan 13,33. „Dar pentru că v-am spus aceste lucruri intristarea v-a umplut inima“. „Totuși, vă spun adevărul: Vă este de folos să mă duc“. Ioan 16,6,7. „Și Eu voi ruga pe Tatăl și El vă va da un alt Mîngîietor, care să rămînă cu voi în veac“. Ioan 14,16.

Un alt Mîngîietor însemnează un al doilea Mîngîietor. Isus Hristos fusese primul Mîngîietor. El a alinat atîtea suferințe, a îmbărbătat suflete, a șters lacrimi și a dîs pacea și bucuria în atîtea inimi. Clipa plecării Lui acum era aproape. Cu cîtă gingășie le vorbește: „Nu vă voi lăsa orfan, Mă voi întoarce la voi“. Ioan 14,18.

Intrucît Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt sînt una, acest „mă voi întoarce la voi, este o aluzie directă la Duhul Sfînt care avea să vină să ducă mai departe minunatul plan de min-

tuire. „El Mă va proslăvi pentru că va lua din ce este al Meu și va descoperi. Tot ce are Tatăl este al Meu“. Ioan 16,14.15. Rețineți cuvintele: „va lua din ce este al Meu“ și puneți-le alături de Cuvîntul din Coloseni 2,9,3: „Căci în El locuiesc trupește toată plinătatea Dumnezeirii“. În El „sînt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei“.

Cît de bogat și de insondabil este izvorul din care Duhul ne împarte daruri: „Tot ce are Tatăl este al Meu“. Așa dar Domnul Hristos posedă toată auzia Tatălui Său iar El, la rîndul Lui, a fost dăruit omenerii. „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu“. Și dacă ni l-a dat pe Hristos, cum nu ne va da împreună cu El toate lucrurile?

„Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecărui în parte cum voiește“. 1 Cor. 12,11. Vorbind despre Duhul Sfînt, Mintuitorul a zis: „Duhul este acela care dă viață“. Ioan 6,63. E în planul lui Dumnezeu ca El să se reverse peste Biserica Sa așa cum se revarsă ploaia pe pămînt ca să aducă învierea și viața: „Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră... mijlocște pentru noi. Rom. 8,26. „Conduce în tot adevărul“, fiind El însuși autorul Sfintelor Scripturi după cum se exprimă și apostolul Petru: „Oamenii au vorbit de la Dumnezeu minăți de Duhul Sfînt“. 2 Petru 1,21.

„Luați seama la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfînt episcopi“. Fapte 20,28. Așa dar, El se ocupă de Biserică, conducînd-o, avertizînd-o, săvîrșind nașterea din nou și mijlocînd „cu suspine negrăite“ pentru ea.

O descoperire sublimă despre lucrarea Duhului Sfînt o găsim în 1 Cor. 12. Aci Duhul este înfățișat ca fiind dătătorul tuturor darurilor. „Sînt felurite daruri, dar este același Duh“ (vers. 4); „unui îi este dat prin Duhul să vorbească despre înțelepciune, altuia să vorbească despre cunoștință datorită aceluiași Duh, altuia credință... altuia darul tămăduirilor prin același Duh“. Vers. 8,9. Dar pentru care motiv înzestreză Duhul Sfînt pe aceia care îl primesc în inimă? Versetul 7 ne dă răspunsul: „Și fiecărui i se dă arătarea Duhului spre folosul altora“. Hristos venînd pe pămînt a spus: „Vreau să fac voia Tatălui, Dumnezeule“.

Despre Duhul Sfînt stă scris că mijlocște pentru sfinți după „VOIA LUI DUMNEZEU“. Rom. 8,27. În foarte multe locuri din Sfintele Scripturi găsim scris despre această voie a lui Dumnezeu pe care atît Fiul cît și Duhul Sfînt o urmăresc și o împlinesc în chip desăvîrșit. E interesant de văzut că după ce inspiratul apostol Pavel tratează în cap. 12 din 1 Corinteni „Darurile duhovnicești“, în cap. 13, probabil cel mai slăvit pasaj din Sfintele Scripturi, el se ocupă despre tema: Dragostea. Citînd amîndouă capitolele, ajungem în mod logic la înche-

ierea că după ce Duhul Sfînt înzestreză cu felurite daruri pe cei ce se lasă călăuziți de El, ei trebuie să ajungă în stare să iubească. Dumnezeu este iubire, și copiii Lui trebuie să aibă această asemănare cu El, trebuie să fie părtași de fire dumnezeiască. „Chiar dacă aș vorbi în limbi omenesti și îngeresti și n-aș avea dragoste... chiar dacă aș avea darul proorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința, chiar dacă aș avea toată credința așa încît să mut și munții și n-aș avea dragoste, NU SINT NIMIC“. 1 Cor. 13,1,2.

Să revenim la versetul de aur al cap. 12 din 1 Corinteni: „Și fiecărui i se dă arătarea Duhului spre folosul altora“. Pentru ce a fost dat darul înțelepciunii, al cunoștinții sau al credinței? Să strălucim doar ca niște stele pe care le admirăm pentru frumusețea lor, dar care stau totuși departe de noi și care nu încălzesc, nici nu fac să rodească nimic în lumea noastră? Vorbînd în această ordine de idei, Sfîntul apostol Pavel spunea: „Cunoștința îngimfă pe cînd dragostea zidește“.

Dumnezeu și natura ne oferă pilde desăvîrșite de iubire și slujire. Mărul de lingă drum, floarea gingaș colorată și parfumată, soarele și luna — nimic nu există pentru sine. Toate au fost create să slujească o cauză măreață: binele, fericirea altora. Dacă totuși unii oameni s-au rătăcit în cărările egoismului, ce fac aceia cîrora Duhul Sfînt le-a dat darul credinței?

Domnul Hristos a venit să facă voia Tatălui. Duhul Sfînt duce mai departe lucrarea începută de Mintuitorul, ajutîndu-ne în slăbiciunile noastre, mîngîindu-ne și dîndu-ne continuu noi puteri de viață. „Voi veți primi o putere cînd se va pogori Duhul Sfînt peste voi“. Fapte 1,8. Pentru ce acest belșug de felurite daruri? Mărul așteaptă cu ramurile încarcate să slujească nevoilor vieții, și floarea așteaptă să i se rezețe trupșorul firav pentru a înșenina viața omului. Există o voință supremă a lui Dumnezeu în care tu și eu trebuie să ne încadrăm. Slava și uneori șovăielnicia noastră voință trebuie predată lui Dumnezeu. În Evanghelia după Ioan (16,13), citim: „Mîngietorul are să vă călăuzească“. Ce minunat e să fim conduși de o ființă care nu este numai atotputernică dar ne și iubește, rămîne cu noi în veac, stă la ușa noastră și bate, dorînd să cîneze cu noi. „Fiule, dă-mi inima ta, și să găsească plăcere ochii tăi în căile Mele“. Această este dorința și bucuria Lui. Duhul Sfînt nu e un simplu vizitator ci, după cum stă scris: „El va fi cu voi și va fi în voi“.

Conduși de Duhul Sfînt. „Umblați dar cîrmuiți de Duhul“. Gal. 5,16. Motivele pentru care ni se cere aceasta sînt clar arătate în 1 Cor. 12,13: „Noi toți în adevăr am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuiam un singur trup... și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh“.

Marele nostru Domn și Mintuitor Isus Hristos ne este nu numai un minunat Invățător dar El strălucește încă și mai puternic prin chipul ascultării Sale, prin felul cum S-a supus și S-a lăsat călăuzit de Duhul Sfînt. „Duhul Domnului Se va odihni peste El, Duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul“. Isa. 11,2. Cu ocazia vizitei Sale în Nazaret, cînd I S-a dat cartea proorocului Isaia, nu întimplător El citește pasajul: „Duhul Domnului este peste Mine“... confrimînd profetația sus citată cu privire la viața Lui sub conducerea Duhului Sfînt. După botez, „Isus plin de Duhul Sfînt S-a întors de la Iordan și a fost dus de Duhul în pustie“. Fără șovăire, El se lasă întru totul îndrumat de Duhul Sfînt care prin postul înspăimîntător de patruzeci de zile îl pregătește pentru lupta pe care avea s-o dea cu ispititorul, imediat după aceea. „Eu nu fac nimic de la Mine Insumi“. „Imi plec urechea la pildele care Imi sînt înșuflate“. „Vreau să fac voia Tatălui, Dumnezeule“, stă scris în sulul cărții despre El.

Hristos este pentru noi o pildă de bunătațe, de iubire, o pildă de muncă neobosită, o pildă de încredere în Dumnezeu. Dar El apare încă și mai slăvit pentru noi prin pilda ascultării Sale. În adevăr, „El S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte, și încă moarte de cruce“.

Alături de sublimul Model divin, Sfîntul apostol Pavel vine cu următoarea declarație: „Toți cei ce sînt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sînt fii ai lui Dumnezeu“. Așa dar, pentru a fi fii ai lui Dumnezeu, trebuie să fim conduși de Duhul Lui. „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui“. Rom. 8,9. Dovada sigură a locuirii Duhului Sfînt în noi sînt roadele Lui: „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătațe, facerea de bine, credincioșia, blîndețea, înfrînarea poftelor“. Gal. 5,22.

Pentru marile noastre nevoi, pentru binele nostru prezent și pentru fericirea veșnică, Isus ne zice:

„Luați Duh Sfînt“

E buna plăcere a lui Dumnezeu ca fiecare credincios să primească Duhul Sfînt. Darul acesta nu este o favoare cerească numai pentru cîțiva ci El este oferit în dar tuturor copiilor lui Dumnezeu. „Luați Duh Sfînt“ este o invitație, este cea mai dulce invitație ce a fost vreodată rostită. Hărțuit de ispite, întristat de păcat, dezamăgit din pricina înfringerilor spirituale, creștinul este invitat să primească ca aliat și prieten al său pe Duhul Sfînt al lui Dumnezeu. E minunat și aproape de necrezut, omeneste vorbind, ca Dumnezeu să dorească așa de mult după

(continuare în pag. 15-a)

„PROBLEME

Nu vom putea să ne ocupăm în studiile noastre de toate problemele ce se ridică în legătură cu unele din punctele de credință specifice Bisericii Adventiștilor de Ziua a Șaptea. Dar am încercat și vom mai încerca să tratăm unele aspecte ale obiecțiunilor ce se fac adesea față de unele puncte ale crezului nostru. Am tratat pe larg în numerele trecute ale revistei noastre problema perpetuității și obligativității Celor Zece Porunci. Acum ne ocupăm de principalele obiecțiuni ce se aduc porunci a patra a Decalogului, poruncii Sabatului.

„Cînd noi ca păzitori ai Duminicii, spune cel ce ridică obiecțiunea de față, declarăm că Cele Zece Porunci au fost desființate la cruce, Adventiștii caută să ne stînjenească să ne pună în încurcătură, întrebîndu-ne dacă credem că este bine — în Era Creștină — a fura, a omorî, sau a face oricare din faptele interzise de Decalog. Noi nu credem că este bine. Noi credem că Dumnezeu are mari principii morale care guvernează din veșnicie Universul și va continua să-l guverneze în toată veșnicia. Decalogul a fost o simplă și parțială reflectare a acestor principii. Principiile rămîn, dar Decalogul a trecut. În consecință și Sabatul a trecut, nu mai este valabil“.

Să căutăm să răspundem acestei probleme. De unde știe oare cel ce face obiecțiunea de mai sus că Dumnezeu are aceste mari principii morale din veșnicie? Are el oare acces la informațiile cerului la care noi nu avem? Nu! Creștinismul este o religie descoperită, deschisă. El constă din revelațiunea lui Dumnezeu și această descoperire este conținută într-un raport scris numit Biblie. Ceea ce putem deduce privind opera creatoare a lui Dumnezeu, sau stînd de vorbă cu propriul nostru spirit, trebuie totdeauna să fie cercetat, pus de acord cu cele ce citim în Biblie. Aceasta este istorica poziție protestantă.

Nu, cel ce face obiecțiunea nu are o sursă autorizată de informații pe care noi să n-o avem. De aceea el nu poate să ne dea vreo informație cu privire la aceste principii. Cu foarte mare grijă el le lasă nedefinite și nedescrise. El este întru totul îndreptățit în a afirma că Dumnezeu a avut „principii morale“ în ființă de-a lungul a toată veșni-

cia. Logica și bunul simț ne asigură că un univers guvernat de un Dumnezeu sfînt, trebuie cu certitudine să fie controlat de „principii morale“, sau mai exact, legi morale, căci teologia creștină totdeauna vorbește despre univers, ca fiind în mod divin guvernat de legi morale. Dar nici logica și nici bunul simț, nu poate defini cu certitudine ce este cuprins în aceste legi. Repetăm, numai printr-un studiu al voinței lui Dumnezeu descoperite în Biblie, putem ști cu exactitate care sînt aceste legi.

Cunoaștem din Sfînta Scriptură că atunci cînd la început, Dumnezeu a chemat un popor care să-I poarte numele, El le-a dat, scrise de mîna Sa, Zece Porunci, sau legi, care urmau să fie baza morală a conducerii lor. Acum să întrebăm pe cel ce face obiecțiunea... dacă el crede că vreuna din aceste Zece Porunci, a fost o parte a Legii morale, veșnice. Ne putem imagina asentimentul său imediat cu privire la faptul că cel puțin nouă din Cele Zece Porunci au fost și anume — poruncile împotriva falșilor dumnezei, idolatriei, blasfemiei, uciderii, adulterului, furtului, minciunii, lăcomiei și porunca de a onora pe părinții noștri. Astfel, cînd Dumnezeu a văzut potrivit — fapt admis de către cel ce face obiecțiunea de mai sus — El a descoperit copiilor Săi eternele Sale Legi morale, le-a dat Decalogul, din care nouă, din zece, constă din Legile morale veșnice.

Vorbînd de pe Sinai, Dumnezeu nu a făcut decît ca aceste Legi morale veșnice, să fie auzite de copiii lui Izrael. Iar faptul că El le-a scris, aceasta le-a făcut evidente, și vizual; astfel încît poporul iudeu să le poată auzi și vedea și să cunoască acele Legi morale veșnice care să le guverneze viața. A spune că Decalogul a fost numai „o reflectare“ a Legii morale veșnice, ca și cînd ar fi o umbră și nu o realitate trairnică, înseamnă a schimba adevărul cel simplu, cu vorbe subtile. Atunci trebuie să spunem că vocea lui Dumnezeu care a rostit Decalogul și mîinile Sale care l-au scris, au fost numai o reflectare a umbrei Lui. Poruncile Decalogului au fost în adevăr o proiectare a Legilor morale veșnice în sfera oamenilor, după cum mîna și vocea divină a fost o proiectare a lui Dumnezeu în sfera noastră muritoare. Astfel

ar fi tot așa de irațional a vorbi despre desființarea Decalogului în timp ce se păstrează Legile cele morale și veșnice, ca și atunci cînd am vorbi despre distrugerea vocii și mîinii divine, în timp ce Dumnezeu continuă a exista.

Astfel, cînd cineva declară că Decalogul a fost desființat la cruce, el în mod logic susține că Legile morale și veșnice ale lui Dumnezeu sau cel puțin nouă din ele, au fost desființate atunci. Cu alte cuvinte, după ce Dumnezeu în mod supranatural a descoperit credincioșilor nouă din Legile Sale morale și veșnice și după ce i-a îndemnat în repetate rînduri prin profeți să fie ascultători, El desființează deodată aceste nouă Legi morale veșnice, la Golgota. Aceasta este în esență cele ce declară cel ce face această obiecțiune. Și totuși el își dă seama că este nejust pentru noi a trage concluzia că, logica declarației sale îi permite să mintă, să fure, să ucidă, ș.m.d.

Noi nu credem că cel care declară că Decalogul a fost desființat, gîndesc că ei pot fura și ucide. Noi doar afirmăm că premisele de la care pornesc ei, logica raționamentului lor, duce la această concluzie și că apărarea pe care o ridică împotriva concluziei, nu stă. Dorim să arătăm nu faptul că standardul lor moral este rău, ci numai că logica lor este greșită și că în mod evident situația se prezintă astfel datorită premisei greșite pe care se sprijină, și concluzia falsă la care aceasta duce.

Și cum caută apărătorii doctrinei de abolire să evite această concluzie clară? Prin o variată gamă a argumentelor, unele din ele fiind deja discutate de noi. De exemplu, că în Era Creștină, noi împlinim Legea dacă iubim pe Dumnezeu și pe aproapele, și că deci o astfel de dragoste nu ne va permite să ne plecăm spre a adora idoli, să mințim, să furăm, etc. Dar oare dragostea, care a existat totdeauna, face necesare Legile morale veșnice, care, admit ei aceasta, au existat totdeauna? Nu, ci dragostea ne dă discernămintul spiritual a vedea și inimă simțitoare ca să asculte de aceste Legi morale. Mai mult, importanța deosebită a dragostei față de Dumnezeu și om este descoperită în Vechiul Testament. Și totuși a fost nevoie de cele Zece Porunci în timpurile Vechiului Testament. De ce să nu fie de

DE DOCTRINA”

asemenea nevoie de ele și în timpurile noastre ?

Primele motive ale celui ce face obiecțiunea și care susține că desființarea Decalogului îi permite să calce porunca a patra, dar nu-i permite să calce celelalte nouă, sînt următoarele :

— Din Cele Zece Porunci, numai porunca a patra era ceremonială, și deci împreună cu celelalte ceremonii, a expirat la Golgota. Deci nu ni se mai cere s-o păzim.

— Celelalte nouă porunci, pentru că sînt morale, au fost redecretate de către apostoli, și deci sînt obligatorii și pentru noi.

Deși aceste două probleme de mai sus fac parte din obiecțiunea prezentă și trebuie să i se răspundă, mai înainte de a avea un răspuns deplin, ele ne duc totuși în noi sfere ale discuției. De aceea ele vor fi examinate separat în cele ce urmează.

„Porunca a patra din Decalog, ne informează susținătorii doctrinei despre desființarea Legii la cruce, nu este în mod inerent un precept moral, dar celelalte nouă sînt în mod evident porunci morale. Toate principiile morale sînt descoperite ca atare prin lumina naturii lor, sau a rațiunii, dar necesitatea păzirii zilei a șaptea nu este descoperită astfel. De exemplu, toți oamenii știu, în mod natural, că este rău a fura, a ucide, a comite adulter, etc., dar nimeni nu va ști în același fel (de la natură) că o anumită zi a fost pusă deoparte ca fiind sfîntă. Acest lucru cere o descoperire direct de la Dumnezeu. Pentru acest fapt, porunca Sabatului nu este morală. Mai mult chiar, nu este nimic în mod inerent sfînt în ziua a șaptea a săptămîinii. De aceea niciodată nu va fi un lucru rău a lucra în ziua a șaptea, afară de faptul că Dumnezeu a dat o poruncă... ca să te odihnești în ea...”

trag în mod grăbit concluzia susținătorii desființării poruncii a patra. Răspunsul cel mai direct poate fi prezentat în termenii unor răspunsuri la următoarele trei întrebări principale :

Prima întrebare : Toți credincioșii cunosc în mod natural că este rău a fura, a comite adulter, a te închina la idoli sau a viola oricare alta din cele nouă porunci, cu care cel ce face obiecțiunea este în mod cert de acord că sînt morale ?

Evident, această întrebare atacă chiar temelia pe care stă întreaga obiecțiune din fața noastră. Din fe-

ricire, poate fi dat un răspuns clar și... sigur. Să începem cu prima poruncă. Această poruncă nu numai că interzice politeismul, dar cere de asemenea ca să ne închinăm numai unui anumit Dumnezeu, Dumnezeului celui adevărat. Cunosc oare de la natură toți credincioșii, că este rău a te închina la mai mulți dumnezei ? Sau cunosc ei, de la natură, care este adevăratul Dumnezeu ? Răspunsul la ambele întrebări este : NU. Deși majoritatea oamenilor din toate rasele și de-a lungul tuturor veacurilor, au avut simțămîntul că ei trebuie să se închine unui Dumnezeu sau dumnezei (zeu sau zei), niciodată nu s-a ajuns la o înțelegere cu privire la care anume zeu sau zei (dumnezeu sau dumnezei), trebuie să se închine.

Apostolul Pavel în cuvîntarea sa de pe dealul lui Marte (I. Cor. 1,21,) arată lucrarea mîntuirii prin Isus Hristos. Și cum a cunoscut Pavel pe adevăratul Dumnezeu ? Prin descoperirea ce i-a fost dată și prin studierea acestei descoperiri numită Scriptură.

Singurul și adevăratul Dumnezeu este curat și sfînt și deși drept, este totuși milostiv. Dumnezeii (zeii) națiunilor nu au nimic sfînt, iar mila lor, în cel mai fericit caz a fost capricioasă. Acum, porunca înțila ne cheamă să ne închinăm singurului și adevăratului Dumnezeu. Deci noi trebuie să cunoaștem natura Lui și cerințele Sale sfînte, dacă în adevăr trebuie să ascultăm de această poruncă. Dar numai revelațiunea ne poate da această cunoștință.

Să luăm a doua poruncă. Cunosc oare credincioșii prin raționament, sau de la natură, că este un lucru rău să faci un chip sau o asemănare a lui Dumnezeu, sau a oricărei alte creaturi și să-l folosești ca un obiect de închinare religioasă ? Desigur că nu. Istoria ne arată că închinarea la idoli a predominat. În adevăr se declară că nu este nimic păcătoș în aceasta. Si cum căutăm noi protestanții să arătăm răul închinării la idoli ? Fundamentăm noi acest caz (această situație) pe raționament sau natură ? Nu ! ci pe revelațiune.

Să luăm a treia poruncă. Motivul pentru care noi vedem forță și importanță în interzicerea luării în deșert a numelui lui Dumnezeu, constă în faptul că revelațiune ne prezintă un tablou de cea mai curată factură, un tablou al unui Dumnezeu sfînt, căruia noi îi datorăm totul și

în fața căruia noi ne vom prezenta într-o zi. Dar popoarele idolatre chiar și grecii cei mai luminați, care nu aveau nici o revelațiune, gîndeau despre zeii lor ca fiind în totul ca ei, răzbuțători, ușuratici și chiar criminali. S-ar fi părut oare rezonabil unui grec a crede că ar fi fost cumva rău în a lua în deșert numele vreunui din zeii săi ?

Noi credem că rațiunea și natura joacă un rol oarecare în a ne da o cunoaștere a ceea ce este bine sau rău, cu privire la Dumnezeu și judecată, așa că sîntem fără de scuze. Dar cît de limitată este partea pe care ele o joacă, este în mod trist descoperit în lunga istorie a păcatului. Noi credem că locuitorii Sodomei și Gomorei au avut suficiente cunoștințe despre Dumnezeu și cu privire la bine și rău spre a fi din punct de vedere moral, răspunzători pentru cele ce au venit peste ei. Dar Domnul declară că va fi mult mai tolerant în ziua judecății cu Sodoma și Gomora, decît cu acele cetăți care au refuzat să primească soliiile pe care ucenicii Săi urma să le audă. Și de ce oare ? Pentru că ucenicii aveau să le aducă o descoperire de la Dumnezeu, primită prin Domnul Isus Hristos. Ioan. 15,22.

Cît de clar este faptul că o revelațiune divină este necesară, nu numai cu privire la porunca a patra, ci de asemenea și la altele. Astfel, chiar temelia pe care această deosebită obiecțiune a fost construită, dispăre. De fapt, la drept vorbind, n-ar mai fi necesar pentru noi să se ocupăm mai departe cu această obiecțiune. Dar să ne uităm, în scurt, și la alte întrebări ce se ridică.

Întrebarea a doua : „Care sînt dovezile pe care Adventiștii de Ziua a Șaptea le pot aduce, pentru a susține pretențiile lor cum că porunca a patra este mai degrabă morală decît ceremonială, fiind astfel în veci obligatorie, la fel ca și celelalte nouă ? Răspundem :

— Obligațiile și preceptele morale sînt de așa natură încît ele izvorăsc din atributele lui Dumnezeu. Putea creaătoare este atributul distinct al viului Dumnezeu, iar Sabatul izvorăște în mod direct din exercitarea acestui atribut la creațiunea lumii.

— Al doilea motiv urmează îndepărtat pe primul : obligația morală a credinciosului de a iubi și asculta pe Dumnezeu rezidă în mod deosebit în faptul că Domnul a cre-

at toate lucrurile, fapt pentru care Sabatul a fost dat ca un monument comemorativ.

— Natura omului, din punct de vedere fizic și mintal, cere tocmai o astfel de zi de odihnă ca aceea pe care o dă porunca Sabatului și deci, ca toate preceptele morale, ea a fost dată datorită necesității naturale și universale a neamului omenesc.

„Bună stare morală și spirituală a credinciosului, cere tocmai ceea ce aduce porunca Sabatului și de aceea ea este morală.

Argumentele trei și patru sînt identice cu cele folosite de către zeloșii susținători ai legii duminicale, cu excepția faptului că atunci cînd ei spun „Sabat“, înțeleg „Duminică“. Ei prezintă dovezi medicale și științifice spre a arăta ca aceea care își iau o zi de repaus la intervale regulate de timp din ciclul săptămînal, pot să-și îndeplinească mai bine lucrarea lor în decursul săptămîinii următoare.

Astfel este un lucru bine stabilit faptul că conducătorii duminicali din protestantism, vîd o realitate morală în porunca a patra așa cum cu certitudine vîd și Adventiștii de Ziua a Șaptea. Dezacordul lor este în faptul că ei susțin că porunca este în parte morală, în parte ceremonială. Partea morală, spun ei, este porunca de a ține o zi „ca sfințită“ din cele șapte; partea ceremonială, ziua deosebită care a fost pusă deoparte. Ei trebuie să susțină că o parte a ei este morală, pentru a impune Duminică; și ei trebuie să pretindă de asemenea că o altă parte a ei este ceremonială, pentru a justifica schimbarea făcută în ceea ce privește ziua de odihnă.

Luînd această poziție ei trec cu vederea următoarele fapte:

a. Așa cum a fost deja arătat, calitatea morală a poruncii Sabatului nu constă numai în nevoia fizică, mintală și spirituală a credinciosului. În mod deosebit, calitatea morală izvorăște din legătura pe care porunca o are cu actul creator al lui Dumnezeu.

b. Actul creator s-a desfășurat într-o anumită șevgență de timp și anume în șase zile, în care Dumnezeu a lucrat, și ziua a șaptea în care El S-a odihnit.

„Dumnezeu a binecuvîntat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta s-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse“. Gen. 2,3.

c. Motivul oferit în porunca a patra pentru păzirea Sabatului, este acest fapt istoric al creației cum și odihna lui Dumnezeu în această ultimă zi a săptămîinii creației: „Ziua a șaptea este Sabatul... căci în șase zile a făcut Domnul cerurile și pămîntul... de aceea a binecuvîntat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o“. Ex. 20,11.

Cum poate vorbirea să facă mai clar faptul că o anumită zi este cuprinsă în porunca Sabatului? Și că această zi este un monument de aducere aminte a unui anumit eveni-

ment istoric? Sau cum poate limba să facă mai clar faptul că sfințirea acestei deosebite zile de odihnă a săptămîinii, izvorăște din faptul că acest specific eveniment istoric a avut loc în acea zi, ziua a șaptea?

„De aceea“, din ziua Sabatului, se reflectă înapoi la acest incident și la ziua deosebită binecuvîntată de Dumnezeu.

Îndepărtează „de aceea“ și motivul pentru porunca Sabatului dispăre. Dar aceasta este exact ceea ce apărătorii Duminicii fac, atunci cînd ei invocă porunca Sabatului în favoarea unei zile de odihnă, din șapte, dar resping motivul pentru o zi sfințită din ciclul săptămîinii. Cînd ei pretind că aspectul poruncii zilei de odihnă săptămînală este moral, dar aspectul zilei a șaptea este ceremonial și deci de o importanță relativ minoră, și sînt în poziția curioasă de a afirma că un mare principiu moral enunțat în Decalog se bazează pe un act ceremonial al lui Dumnezeu și deci o importanță relativ minoră.

— Preceptul Sabatului, ca toate preceptele morale, se aplică egal la toți credincioșii din toate timpurile. Aceasta se datorește faptului că perioada odihnei fizice ce urmează și perioada similară exercițiului religios, sînt tot atît de mult așteptate de către un popor sau altul, din toate locurile și din toate timpurile.

Preceptul Sabatului apără partea lui Dumnezeu așa cum îl face și porunca a opta și de aceea, asemenea ei, este morală. Domnul a împărțit săptămîna de șapte zile în două părți. Omul poate folosi șase zile ale săptămîinii așa cum îi place lui, dar ziua a șaptea a fost rezervată lui Dumnezeu. „Ziua a șaptea este Sîmbăta, ziua Domnului Dumnezeu-lui tău“. Exod. 20,10.

„Căsătoria este o instituție morală. Instituția Sabatului, fiind făcută în același timp, de către aceeași autoritate, pentru aceleași persoane, și într-un mod asemănător, este de asemenea morală pentru același motiv“.

Numai aceia care sînt gata să pretindă că instituția căsătoriei se bazează nu pe o Lege morală, ci pe una ceremonială, vor susține în mod logic că Sabatul este fundamentat pe o simplă lege ceremonială. În acest fel de a pune problema, noi vedem mai bine cît de nelogic este argumentul, că deși instituția Sabatului este morală, pentru că toți credincioșii în mod natural știu că este nevoie de odihnă, ziua deosebită anunțată în porunca Sabatului este ceremonială, pentru că în mod natural credincioșii nu știu în ce zi să se odihnească. Nici un creștin nu va fi impresionat de argumentul că deși instituția căsătoriei este morală, pentru că în mod natural oamenii știu că este necesară căsătoria, lațura monogamă a ei însă este ceremonială, pentru că nu cunosc — în mod natural — că un bărbat trebuie să aibe numai o nevastă. Vom răspunde că... chiar dacă oamenii nu cunosc în mod natural acest lucru,

ei trebuie să-l cunoască prin descoperire (revelațiune), și apoi putem cita actul lui Dumnezeu din Eden, în unirea unui singur bărbat cu o singură femeie, și declarația Sa că „ei vor fi un singur trup“. Nu vom considera necesar a face mai mult decît atît, pentru a dovedi calitatea morală a monogamiei, și anume, că este drept ca unul să se unească cu una, dar unul sau una să se unească cu doi sau două, mai mulți, sau mai multe nu este drept. Creștinii cred că actul și declarația lui Dumnezeu pot da o calitate morală chiar unei socoteli aritmetice.

În mod precis, printr-un raționament asemănător, noi putem să îndepărtăm argumentul despre calitatea ceremonială a acelei părți a poruncii Sabatului, care vorbește despre o anumită zi.

— Unul dintre semnele cele mai deosebite ale diferitelor legi ceremoniale din Biblie, este acela că ele au fost date după ce omul a păcătuit, și deci au fost într-un fel sau altul necesare datorită stării păcătoase a omului și expiră prin împlinirea simbolului lor, în timp ce omul este încă în această lume. (Orînduirile ceremoniale date vechilor iudei, au expirat la cruce; ritualurile ceremoniale ale creștinilor — de exemplu — Cina Domnului — expiră la a doua venire). Dar lucrul acesta nu este adevărat cu Sabatul, care a fost dat lui Adam și Eva pe cînd erau fără de păcat, în Eden, și va continua să fie păzit de cei mințiuți în Edenul restatornicit. Isa. 66,23.

— Chiar faptul că Dumnezeu a plasat porunca Sabatului în inima Decalogului, cunoscut de toți creștinii ca fiind o lege morală, faptul acesta în sine este dovada cea mai convingătoare cum că porunca este morală. Dumnezeu limitează la Cele Zece Porunci, rostirea în mod auzibil a Legii Sale. El limitează de asemenea Legea Sa scrisă, la Zece Porunci. Cît de nerațional este deci a crede că cu o conciziune atît de distinsă ca semn al acestui cod, cu greutatea preceptelor morale veșnice într-o parte și alta, Dumnezeu a introdus în mijloc o orînduire ceremonială ce urma să expire la prima venire a Domnului Hristos. Dar nu ni se cere și nici nu sîntem chemați a avea astfel de idei nelogice. Seria de dovezi prezentată aici, dovedește — mai presus de orice îndoieli — că porunca a patra este morală.

Întrebarea a treia: Ce putem spune despre afirmația că „niciodată n-a fost rău, păcat, a lucra în ziua a șaptea, dacă Dumnezeu n-a dat o poruncă, ca să te odihnești în ea“?

În mod evident aici cel ce face obiecțiunea caută să dovedească că Sabatul este o orînduire ceremonială, care își datorește autoritatea nu unei calități morale inerente, ci unei porunci arbitrare a lui Dumnezeu. Problema este în adevăr tratată în cele ce s-au spus pînă acum. Dar două observații în plus, pot a-

juta să clarifice pe deplin greșala obiecțiunii în cauză.

De-a lungul veacurilor au existat cei ce au susținut și practicat liberalizarea iubirii. Oamenii ce pretind că se înrudesesc cu creștinii și care susțin liberalizarea iubirii, abandonând astfel căsătoria. Acum, cum va răspunde cel ce face obiecțiunea împotriva Sabatului, acestor apărători ai liberalizării iubirii și care susțin că nu a fost niciodată greșit, rău, a practica acest fel de iubire, de îndată ce Dumnezeu n-a poruncit să fie făcută căsătoria cu doi sau cu unul? Ne imaginăm auzindu-l răspunzând imediat și cu putere: „De ce altceva avem nevoie decît de porunca lui Dumnezeu spre a determina ceea ce este bine și ceea ce este rău”? Și nici nu va încuraja el, nici pentru un moment chiar, argumentul ca văzînd că oamenii nu cunosc în mod natural că monogamia este dreaptă, atunci regula creștină a monogamiei să fie arbitrară și poate fi deci abandonată de aceia care doresc o mai mare libertate. Tot așa stau lucrurile și cu porunca Sabatului.

Ziua a Șaptea aparține lui Dumnezeu. Datorită faptului că Dumnezeu a pus-o deoparte, ca propria Sa zi, binecuvîntînd-o și sfințind-o, El a poruncit copiilor Săi s-o păzească ca fiind diferită de alte zile, abținîndu-se de la lucrările lui în acea zi și ca s-o sfințească, s-o păzească. De aici cel ce face obiecțiunea uită faptele istorice și succesiunea evenimentelor, atunci cînd declară că: „niciodată n-a fost rău a lucra în ziua a șaptea, în afară de faptul că Dumnezeu a dat porunca de a se odihni în ea”.

Greșeala de a folosi ziua aceasta pentru interese trecătoare, stă în faptul că Sabatul este ziua cea sfințită a lui Dumnezeu. Porunca izvorăște din acest fapt. Deci nu este o poruncă arbitrară ci una morală, ce apare din natura zilei a șaptea, posesiunea sfințită a lui Dumnezeu.

Există ceva foarte straniu în susținerea faptului că porunca Sabatului este ceremonială. Cei ce o prezintă, în general, deplîng largă răspîndire la profanării zilei înțila a săptămîinii și adesea caută să obțină o legislație civilă spre a o proteja, chiar așa cum au făcut și părinții lor spirituali din generațiile trecute. Într-un mod cu totul neinformați ei consideră că păzirea Duminicii este o problemă spirituală, desigur, nu ceremonială, deși nu pot cita nici o poruncă a Sfințelor Scripturi în susținerea acestei credințe, și nici o acțiune a lui Dumnezeu de a binecuvînta și a sfinți ziua aceasta. Ei trebuie să meargă înapoi la porunca a patra, deși cu alterații și cu interpretarea secolului al șaisprezecelea, pentru a da o înfățișare a unui caz în legătură cu calitatea morală a păzirii Duminicii. Și totuși noi cei care ținem Sabatul sîntem declarați ca sprijinindu-ne cazul pe o lege ceremonială, deși noi facem apel la aceeași poruncă, a patra, și cu exact

aceeași formă în care a dat-o Dumnezeu.

Toate acestea ne duc cu certitudine la concluzia că adevărata controversă nu este aceea dacă ziua de odihnă săptămînală este sau nu o cerință morală a lui Dumnezeu, — ci care zi a săptămîinii ne cere porunca a patra să păzim, a șaptea sau a întia?

EXEGET

LUCRAREA DUHULUI SFINT

(urmare din pag. 11-a)

tovărășia cu copiii Săi. Și totuși în cuvinte de negrăită frumusețe și strălucire ne este înfățișat în Apocalips 3,20 tabloul unui Dumnezeu care bate la ușă și așteaptă să fie primit. „Dacă aude cineva glasul Meu și deschide, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine”. În duioase cuvinte se adresează El Bisericii: „Deschide-mi soră, scumpă, porumbiță, neprihănită!” Cînt. Cînt. 5,2. „Te iubesc cu o iubire veșnică, de aceea îți păstrez bunătatea Mea”. Ier. 31,3. Iar prin profetul Isaia, același bun Dumnezeu ne vorbește: „Pot să se mute munții, pot să se cîtine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine”. Isa. 54,10.

Toți sîntem copii ai lui Dumnezeu, toți bem din aceeași băutură duhovnicească ce izvorăște din stîncă Isus Hristos. Precum o mamă nu-și poate uita copilul pe care-l iubește, ci-l îngrijește și îl hrănește, indiferent cîte sacrificii i se cer, tot așa și Dumnezeu se ocupă de noi, cum nu se poate mai amănunțit.

Cît de întristată este o mamă cînd vede că copilul ei a pierdut pofta de mîncare sau a slăbit, ori nu crește așa cum ar trebui potrivit îngrijirilor ei. V-ați întreat vreodată de ce se spune că „însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite”? Cît de întristată e mama unui copil care nu vede, sau care nu poate să meargă, ori care are anumite apucături care-i fac rușine. Unii cred că Dumnezeu e Tatăl nostru doar fiindcă ne-a creat, dar aceștia uită că El este Acela care zilnic ne poartă povara”. Mai mult chiar: „El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui”. Isa. 53,4.

Sînt zeci de mii de făgăduințe în Sfințele Scripturi, dar una este arătată de Domnul Isus ca fiind făgăduința Tatălui. Referindu-se la darul Duhului Sfint, Mintuitorul a spus: „Cereți și vi se va da... fiindcă oricine cere capătă... Cine este

tatăl acela dintre noi care dacă-i cere fiul său piine să-i dea o piatră? Ori dacă-i cere un pește să-i dea un șarpe”? Și concluzia: „Deci dacă voi care sînteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cît mai mult Tatăl nostru cel din ceruri va da Duhul Sfint celor ce i-L cer”. Așa dar, după bunătatea și judecata lui Dumnezeu darul Duhului Sfint este comparat, din punctul de vedere al trebuinței, cu cele mai elementare nevoi. Sînt amintite acele nevoi, cum ar fi de pildă nevoia de hrană etc., care nesatisfăcute pun în primejdie viața.

Dumnezeu dorește să dea, ne invită chiar să luăm Duh Sfint. Dacă simțim nevoia de El, dacă flămînzim și însetăm după El, după o viață mai înaltă și mai curată, atunci singura condiție este: „cereți”. Pare de necrezut făgăduința că „oricine cere capătă”. Și totuși cît este ea de adevărată! Dar sîntem noi de acord cu lucrarea Lui? Sau dorim să-L avem doar ca Simon Magul care zicea: „Dați-mi și mie puterea aceea, pentru ca peste oricine îmi voi pune mîinile...” El dorea să capete acest dar doar pentru a săvîrși anumite fapte spectaculoase. El nu cerea Duhul Sfint ca să-l mustre de păcat, să-l călăuzească în tot adevărul. Într-un cuvînt, el nu era dispus să se lase condus, ci voia ca Duhul Sfint să fie la dispoziția Lui.

Făgăduința Duhului Sfint este pentru toți cei ce cred în El, pentru cei ce primesc lucrarea Lui în inimă, pentru cei ce se lasă conduși de El. Cînd Domnul Hristos a pornit pe drumul slujirii, El a primit Duhul Sfint și a acceptat să fie condus de El.

Noi toți am citit marelui tablou redat în Ezechiel cap. 37 din care cităm numai versetele 7 și 8: „Am proorocit cum mi se poruncise. Și pe cînd prooroceam, s-a făcut un vuiet și iată că s-a făcut o mișcare și oasele s-au apropiat unele de altele. M-am uitat, și iată că le-au venit vine, carnea a crescut și le-a acoperit pielea de deasupra; dar nu era încă duh în ele”.

Prin strădania noastră putem realiza multe lucruri frumoase pentru Biserică. Dar dacă în toate cite am săvîrșit nu pulsează un duh de viață nouă, totul se reduce la o simplă mașinărie. „Predicăm” cum spunea cineva „unei văi de oase. Crește carne și se acoperă de piele, dar numai Duhul le face să trăiască”.

După ce ucenicii au fost educați timp de trei ani de marele Învățător, au primit în cele din urmă îndrumarea să aștepte făgăduința Tatălui.

A fost necesar ca Isus să se înalțe de pe pămînt. Urmarea îndălțării și întronării Sale a fost coborîrea Duhului Sfint. Dacă Hristos va fi întronat și în inima noastră, puterea, binecuvîntarea și mîngîierile Lui vor veni și peste noi.

A. Doroftei

„APROAPE DE DUMNEZEU“

Dacă există un gând predominant și continuu, un fir de aur ce străbate întreaga Scriptură, atunci aceasta este chemarea pe care Dumnezeu în fel și chip, neincetă, a făcut-o omului de a se apropia de El, indiferent care i-ar fi fost raportul vieții; făptura mînilor Sale i-a fost continuu prea scumpă și I-a lipsit.

„Unde ești Adame?” a răsunat glasul lui Dumnezeu în grădina Edenului, căutînd pe prima pereche și chemînd-o să nu stea departe de El.

„Apropiati-vă de mine” a fost îndemnarea adresată de El atunci și ea continuă să se audă repetată mereu și mereu din partea Sa către creștini.

Această chemare cerească o înțelese Enoh din primele zile ale istoriei biblice și din ea își alcătui o țință de urmat în vederea căreia căută să-și rînduiască în așa fel viețuirea încît să fie demn de această apropiere de Dumnezeu.

„În mijlocul unei vieți de muncă intensă, Enoh neîntreput își păstră legătura cu Dumnezeu. Cu cît erau mai mari și mai urgente activitățile lui, cu atît mai continuu și mai arzătoare erau rugăciunile sale. Comunicînd în felul acesta cu Dumnezeu, Enoh ajunse ca din ce în ce mai mult să reflecteze chipul divin. Fața lui strălucea de o lumină sfințită, însăși lumina ce strălucea pe fața lui Isus. Cînd se întorcea de la comuniuni divine, chiar și netemătorii de Dumnezeu priveau încremeniți întipăriră cerului în chipul său”.

Experiența lui Enoh poate fi experiența fiecăruia dintre noi, și ea trebuie să fie așa dacă dorim ca umblarea noastră creștină să ne fie spre mîntuire.

Rămînera cît mai mult în apropierea lui Dumnezeu va ajunge să fie vizibilă de cei din preajma noastră prin felul nostru de a fi.

De asemenea Iacob birui deoarece „viața sa mărturisea despre puterea rugăciunii stăruitoare. Este vremea să prindem această învățatură a rugăciunii biruitoare, a credinței neclintite. Cele mai mari biruințe ale fiecărui creștin, sînt acelea cîștigate în camera de audiență cu Dumnezeu, cînd credința se prinde de brațul cel tare al puterii”.

Și din mulțimea bărbaților creștini se mai desprinde mult luminosă figură a lui Moise, credinciosul pentru care trăirea în cea mai intimă apropiere de Dumnezeu a alcătuit însăși viața sa, deoarece „Domnul vorbea cu Moise față în față, cum vorbește un om cu prietenul lui”. Exod. 33,11.

Să privim doar una dintre multele ocazii de convorbire directă cu Dumnezeu.

Trecuseră doar trei luni de cînd izraeliții se liberaseră din robia egipteană; se găseau în pustia Sinai. Pentru viața lor de aci înainte Dumnezeu dorea să le dea anumite rînduiri. În scopul acesta chemă la Sine pe munte pe credinciosul Moise.

Și raportul biblic vorbește în felul următor despre urmarea rămînerii lui Moise aproape de Dumnezeu timp de patruzeci de zile și patruzeci de nopți: „Moise s-a pogorit de pe muntele Sinai, cu cele două table ale mărturiei în mînă. Cînd se pogora de pe munte, nu știa că pielea feței lui strălucea pentru că vorbise cu Domnul. Aaron și toți copiii lui Israel s-au uitat la Moise și iată că pielea feței lui strălucea”. Exod 34,28,29,30.

Ca și în cazul lui Enoh, la fel și cu Moise, faptul că trăiră într-o strînsă apropiere de Dumnezeu făcu ca slava Sa să se transpună asupra feței lor, și cei care îi văzură întorcîndu-se înțeleșeră pe deplin că vorbiseră cu Dumnezeu.

Cît de inspirator este gîndul ca figura noastră, felul nostru de a fi să descopere în văzul altora slava lui Dumnezeu întipărită asupra noastră ca urmare a comuniunii noastre cu Dumnezeu. Ce s-a întimplat cu Enoh și Moise, dorește Dumnezeu a fi o realitate și cu fiecare dintre noi. Dar pentru aceasta este nevoie și de o viață trăită după voia lui Dumnezeu.

Calea rugăciunii fiind calea comuniunii, a convorbirii noastre cu Dumnezeu, rugăciunea este deschiderea inimii față de Dumnezeu ca unui prieten. Ochiul credinței va discerne pe Dumnezeu foarte aproape, și cel ce se roagă poate primi îmbelșugată dovadă a iubirii și grijii divine față de el. Dar de ce așa multe rugăciuni nu primesc niciodată răspuns? David spune: „Am strigat către El cu gura mea, și îndată lauda a fost pe limba mea. Dacă aș fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul”. Ps. 66,17,18. Prin alt profet, Domnul ne dă făgăduința: „Mă veți căuta, și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima”. Ier. 29,13. Iarăși, El vorbește despre unii care „nu strigă către Mine din inimă”. Osea 7,14. Asemenea cereri sînt rugăciuni de formă, o slujire din buze, neprimită de Domnul.

„Roagă-te în credință. Și străduiește-te a-ți aduce viața în armonie cu cererile tale, pentru ca să poți primi binecuvîntările pentru care te rogi. Să nu-ți slăbească credința; căci binecuvîntările primite sînt în raport cu credința pe care o dovedești. „Facă-vi-se după credința voastră”. „Tot ce veți cere cu credință, prin rugăciune, veți primi”. Mat. 9,29. 21,22. Roagă-te, crede, bu-

cură-te. Înaltă laude lui Dumnezeu deoarece El a răspuns rugăciunilor tale. Crede-L pe cuvînt. „Credincios este Cel care a făcut făgăduința”. Ebr. 10,23. Nu se pierde nici o cerere sinceră. Canalul este deschis; curenții curge. El aduce cu sine însuși vindecătoare, revărsînd un înviator val de viață, sănătate și mîntuire”.

Apoi jertfa de dimineață și de seară ce se aducea zilnic la templu era o neincetată chemare la apropiere de Dumnezeu, o continuă oferire a harului Său spre curățirea și sfințirea oricui.

Deși jertfa de dimineață și de seară era pentru totalitatea națiunii iudaice și nu intenționa folosul vreunei anume persoane, totuși ea urmărea un anumit scop pentru fiecare ins în parte. Cînd un izraelit păcătua, el trebuia să aducă o jertfă la templu și să-și mărturisească păcatul. Dar era cu nepuțință pentru el să vină la templu de fiecare dată cînd păcătua. Pentru asemenea cazuri jertfa de dimineață și de seară alcătua o ispășire temporară. Ea procura o „acoperire” provizorie a oricărui păcat săvîrșit în timpul nopții sau zilei ce s-a scurs, pînă la momentul cînd păcătosul putea personal să vină la cortul întronirii și să-și aducă jertfa, însă nu mai tîrziu de ziua ispășirii.

Mărturisirea păcatelor pe capul unui miel de jertfă era lucrarea ce aparținea întru totul numai celui ce păcătuisese și numai împlinirea ei de către el personal putea să-i aducă ispășirea.

Lucrul acesta ni-l lămurește clar experiența izraeliților cu serpii veninoși. Tămăduirea nu se putea face decît sub o singură condiție: „Oricine este mușcat, va privi spre el (șarpele de aramă), va trăi”.

Nici întreg serviciul Cortului întronirii, nici chiar Moise nu putea aduce izbăvirea celui mușcat de șarpe. Singura cale de vindecare era ca el personal să vină, așa suferînd cum era, și să privească la șarpele înălțat pe prăjină.

Este nevoie de o personală apropiere de Dumnezeu, de o convorbire directă cu El; Să-I spunem tot ce frămîntă lăuntru sufletului nostru și apoi răbdători să ascultăm tot ceea ce El vrea să ne spună.

O parte tot atît de însemnată ca și aducerea jertfei pe altarul arderii de tot dimineața și seara, o alcătua arderea tămăiei plăcut mirositoare pe altarul tămăierii acoperit în aur și așezat în fața perdelei dinlăuntru, în fața capacului ispășirii, „unde Mă voi întîlni cu tine”. Exod 30,6.

De ce mare învățatură este pentru fiecare dintre noi ca rugăciunile noastre, comuniunea noastră cu Dumnezeu să fie susținută de o viață plăcută Lui, prețioasă înaintea

Să, ca astfel ele să se ridice ca un miros bine plăcut înaintea tronului Său de milă nu numai în cereri ci și ca un sfânt prinos de laudă și mulțumiri.

Pentru preot trebuie să fi fost o experiență solemnă să se găsească singur în locul sfânt, în imediata curență a prezenței a lui Iehova, Domnul oștirilor. Nici un preot nu avea să uite nici când clipele cât fusese singur cu Dumnezeu. Și dacă, așa cum se întâmplă uneori, Domnul se descoperea în nor deasupra milostivitorului, impresia sfințeniei lui Dumnezeu ce rămase în mintea preotului era atât de profundă încât nu se ștergea niciodată. El văzuse slava Domnului și nu fusese mistuit.

Aducerea tămâiei se încheia în același timp când preoții sfârșeau lucrarea lor pe altarul orderii de tot.

Cît de minunată contopire a unei vieți exterioare religioase cu reflexul unui interior sufletesc ce stă în strînsă legătură cu Dumnezeu prin rugăciune, parfumul tămâiei plăcut mirositoare.

Trebuie să ne transpunem în viața rugăciunilor. Credința va crește prin exercitare.

„Deși viața creștinului e caracterizată prin umilință, totuși ea nu e o viață de tristețe, și de depreciere de sine. Fiecare creștin are privilegiul să ducă o așa viață încît Dumnezeu să aibă plăcere de el și să-l binecuvinteze. Tatăl nostru din cer nu vrea ca noi să ducem o viață osîndită, sau să umblăm în întuneric. Aceasta nu e o dovadă de adevărată umilință, dacă omul umblă cu capul plecat în jos, și cu inima frămîntată de propria sa stare. Noi putem veni la Domnul Isus, și fim curățiți și să stăm în fața Legii fără rușine și fără remușcări. De aceea, nu mai este nici o condamnare pentru cei ce sînt în Hristos Isus, 'care nu umblă după carne, ci după Spirit'. Rom. 8,1. Viața creștinului trebuie să fie o viață de credință, de biruință și de bucurie în Dumnezeu“.

Vorbind despre apropierea noastră de Dumnezeu și comuniunea noastră cu El, apostolul Pavel face o strînsă legătură între felul de viață dus în mijlocul oamenilor, în mijlocul problemelor ce ne confruntă zilnic și rugăciune.

„Bucurați-vă întotdeauna“, zice apostolul, „faceți din viața un adevărat succes, un miros bine plăcut înaintea oamenilor și înaintea lui Dumnezeu și rugați-vă neîncetat ca umblarea voastră să urce mai sus și tot mai sus pe calea sfințeniei dovedită prin trăirea în lumină“.

Neîncetata rugăciune despre care vorbește apostolul nu este cituși de puțin o îndemnare la izolare sau la sihăstrie, ci pe de o parte este o călduroasă îndemnare la acea curăție de gândire, vorbire și purtare care să fie ca o rugăciune trăită, care să se urce ca o tămâie plăcut mirositoare pînă la Dumnezeu, iar pe de alta rămînerea într-o continuă legătură cu izvorul oricărei puteri în vederea atingerii în final, a sfin-

țirii mintuitoare prin Domnul Isus.

„Noi sîntem clădiți ca pietre vii, și fiecare piatră trebuie să răspundească lumină. Fiecare creștin este asemuit cu o piatră prețioasă care prinde slava lui Dumnezeu și o reflectează“.

Nu forma evlaviei, nici numele înscris în registrele bisericii alcătuiește o „piatră vie“ în clădirea spirituală. O înnoire în cunoștință, o adevărată sfințire, a fi viu în Hristos, iată ce unește sufletul de Dumnezeu.

Este un lucru minunat că noi putem să ne rugăm cu folos, că muritorii nevrédnici și supuși greșelii au puterea de a aduce rugăciunile lor la Dumnezeu. Ce putere mai mare decît aceasta poate să dorească cineva, decît de a fi legat cu Dumnezeul nemărginit? Cel slab și păcătos are privilegiul de a vorbi cu Creatorul său! Noi putem rosti cuvinte care ajung pînă la Monarhul universului. Putem vorbi cu Isus cînd mergem pe cale, și El zice: Eu stau la dreapta ta.

„Putem să vorbim cu Dumnezeu în inimile noastre; putem să umblăm în tovărășie cu Hristos. Cînd sîntem ocupați cu lucrul nostru zilnic, putem să înălțăm dorința inimii noastre, neauzită de vreo ureche omenească; dar cuvîntul acela nu poate să se stingă în tăcere, nici nu poate fi pierdut. Nimic nu poate înăbuși dorința sufletului. Ea se ridică deasupra învălmășagului străzii, deasupra zgomotului mașinilor. Noi vorbim cu Dumnezeu și rugăciunea noastră este auzită“.

Pușini sînt cei care prețuiesc și folosesc cum se cuvine înaltul privilegiu al rugăciunii. Ar trebui să mergem la Isus și să-I spunem toate nevoile noastre. Să-I înfățișăm toate măruntele noastre griji și frămîntări cum și marile noastre necazuri. Orice vine să ne tulbure sau să ne întristeze, trebuie să aducem Domnului în rugăciune. Cînd ne vom da seama că avem nevoie de prezența lui Hristos la fiecă pas, Satana va avea puține ocazii să ne țină departe de cel mai bun și iubitor prieten al nostru. Cu deplină încredere putem convorbi cu El despre tot ce avem pe inimă.

„Rugăciunea mișcă brațul Celui Atotputernic“, ea este respirația sufletului. Ea este secretul puterii spirituale. Nici un alt mijloc de har nu poate lua locul ei și totuși sănătatea sufletului să fie păstrată. Rugăciunea aduce inima în legătură nemijlocită cu Izvorul vieții și întărește experiența religioasă. Lăsați la o parte rugăciunea, sau faceți-o după toane, cînd și cînd, cînd vi se pare bine, și veși vedeți că pierdeți sprijinul lui Dumnezeu. Puterile spirituale își pierd vitalitatea iar experiența religioasă este lipsită de sănătate și vigoare.

„Numai la altarul lui Dumnezeu putem aprinde făclia noastră cu foc divin“.

„Acela care nu a știut ce este păcat, în ceasurile grele Se îndrepta spre Tatăl Său. El însuși fiind un izvor al binecuvîntării și puterii, putea să vindece pe bolnavi și să învieze pe cei morți; putea să poruncească furtunii și ea asculta de El; cu toate acestea Se ruga adesea cu strigăte tari și cu lacrimi. Se ruga pentru Sine și pentru ucenicii Săi, indentificîndu-Se astfel cu suferințele omenești. Isus a fost un mare om al rugăciunii“.

Du pe Hristos cu tine în clipele cînd ești singur. Amintește-ți că adesea El a fost în rugăciune și că viața Sa a fost continuu susținută prin proaspăta însuflețire a Spiritului Sfînt. Cugetele, viața ta interioară să fie în așa fel încît să nu-ți fie rușine a da ochii cu raportul vieții tale în ziua lui Dumnezeu.

Cerul nu este închis înaintea rugăciunilor arzătoare ale celor drepți. Iie a fost un om supus patimilor asemănătoare celor cărora sîntem noi, totuși Domnul auzi și răspunde cererilor sale în chipul cel mai izbitor. Singurul motiv de ce nu avem putere în Dumnezeu, este să-l găsim în noi. Dacă viața interioară a multora din cei care mărturisesc adevărul le-ar fi pusă în față, ei n-ar mai susține că sînt creștini, Ei nu cresc în har. Ici și colo se rostește cite o rugăciune pripită, însă nu există o adevărată legătură cu Dumnezeu“.

Rugăciunea înălțată de Natanael pe cînd se găsea sub smochin, veni dintr-o inimă sinceră, și ea fu auzită și primi răspuns de la Domnul. Hristos spuse despre el: „Iată cu adevărat un Izraelit, în care nu este vicleșug“. Ioan 1,47. Domnul citește inimile tuturor și le înțelege motivele și gîndurile. „Rugăciunea celor fără prihană li este plăcută“. Prov. 15, 8. El nu va fi zăbavnice să asculte pe cei care-și deschid inimile, nu în proslăvirea de sine ci în mod sincer dîndu-și seama de marea lor slăbiciune și nevrédnicie.

În îndelungatele ceasuri de agonie, la urechile lui Isus s-au ridicat numai cuvinte de batjocură și insultă. Cînd atîrna pe lemn, sunetul risetelor și glumelor pluteau încă în jurul Lui. Cu inima plină de dor ascultase să audă vreo exprimare de credință din partea ucenicilor Săi. Auzise numai cuvinte de jale: „Noi crezusem că El este Acela care va mintui pe Izrael“.

Dar în Isus, zdrobit, batjocorit și atîrnat pe cruce, el văzu pe Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii. Nădejdea este amestecată cu durerea în glasul lui cînd sufletul slab, pe moarte, se sprijină pe Mîntuitorul gata să moară. „Doamne“, strigă el, „adu-ți aminte de mine, cînd vei veni în împărăția Ta“.

Cît de plăcute erau deci pentru Mîntuitorul aceste cuvinte care arătau credință și iubire din par-

tea tilharului pe moarte. În timp ce conducătorii iudeilor îl tăgăduiau, și chiar ucenicii Lui se arătau îndoielnici față de dumnezeirea Lui, bietul tilhar, la pragul veșniciei, numește pe Isus Domn. Mulți erau gata să-l zică Domn când săvârșea minunile, și după ce a înviat din mormint, dar nimeni altul afară de tilharul pocăit care a fost mintuit în ceasul al unsprezecelea nu L-a recunoscut atunci când atirna gata să moară pe cruce.

Îndată veni și răspunsul. Tonul era dulce și melodios, cuvintele erau pline de iubire, compătimire și putere: „Adevărat îți spun astăzi, că vei fi cu Mine în Rai”. „Credința ta să nu se despărț de făgăduințele lui Dumnezeu, dacă nu vezi și nu-ți dai seama de imediatul răspuns la rugăciunile tale. Nu te teme să te încrezi în Dumnezeu. Prinde-te de făgăduița Lui: 'Cereți și veți primi'. Dumnezeu este prea înțelept spre a greși, și prea bun ca să refină vreun lucru bun și să nu-l dea sfinților Săi care umblă în dreptate. Omul greșeste, și deși cererile lui se înalță dintr-o inimă sinceră, el nu cere totdeauna lucrurile care sînt spre binele său sau care vor proslăvi pe Dumnezeu”.

Înțeleptul și bunul nostru Tată ne va asculta rugăciunile și va răspunde uneori de îndată; însă El ne dă lucrurile care sînt spre cel mai mare bine al nostru și spre slava Sa. Dumnezeu ne dă binecuvîntări; dacă am putea pătrunde planul Său, am vedea lămurit că El știe ce este spre cel mai mare bine al nostru și cum să se răspundă rugăciunilor noastre. Nu ne este dat nimic păgubitor ci binecuvîntarea de care avem nevoie, în locul ce am cerut noi și care nu ne-ar fi fost spre bine ci spre pagubă.

Isus luă asupra-și natura omului spre a lăsa omenirii un model deplin, desăvîrșit. El intenționează să ne facă asemenea Lui, credincioși în orice intenție, simțăminte și cugete — credincioși în inimă, suflet și viață. Aceasta înseamnă creștinism. Ființa noastră trebuie să fie curățată, înnobilită, consacrată prin ascultare de adevăr.

Același milos Mintuitor trăiește, și El este bucuros și gata și azi să asculte rugăciunile credincioșilor, ca și pe vremuri cînd umbla pe pămînt ca om. Natura conlucrează cu supranaturalul. Așa este planul lui Dumnezeu, ca El să ne dea — ca răspuns la rugăciunile credinței — cele ce nu ne-ar fi dat, dacă noi n-am fi cerut.

Rugăciunea închinătorului umil, El o prezintă ca fiind însăși dorința Sa în favoarea aceluși suflet. Orice rugăciune sinceră se aude în cer. Poate că nu e exprimată curgător; dar dacă inima e în ea, se va înălța la Sanctuarul în care slujește Hristos și El o va înfățișa Tatălui fără nici un cuvînt stingaci, defec-

tuos, ci înfrumusețată și plăcută prin parfumul propriei Sale desăvîrșiri.

„Hristos este inelul de legătură între Dumnezeu și credincios. El a făgăduit mijlocirea Lui personală. El pune întreaga valoare a dreptății Sale de partea persoanei care se roagă. El pledează pentru om, iar omul, avînd nevoie de ajutor dumnezeiesc, pledează pentru sine înaintea lui Dumnezeu, folosind influența Aceluia care Și-a dat viața pentru viața lumii. Atunci cînd recunoaștem înaintea lui Dumnezeu aprecierea pe care o avem față de meritele lui Hristos, rugăciunile noastre primesc parfum. Atunci cînd ne apropiem de Dumnezeu în virtutea meritelor Mintuitorului, Hristos ne așează lingă Sine, cuprinzîndu-ne brațul Său omenesc, în timp ce cu brațul Său divin apucă tronul Celui Veșnic. El pune meritele Sale ca tîmîie plăcut mirositoare, în tîmîietoarea din mîinile noastre, pentru ca să încurajeze cererile noastre. El făgăduiește să asculte și să împlinească cererile noastre”.

Domnul Hristos a devenit mijlocitorul rugăciunii dintre om și Dumnezeu. El a devenit și mijlocitorul binecuvîntării între Dumnezeu și om. El a unit cele dumnezeiești cu cele omenești.

Rugați-vă, da, rugați-vă cu credință și încredere nezguduită. Ingerul Legămîntului, și anume însuși Domnul nostru Isus Hristos, este Mijlocitorul care asigură primirea rugăciunilor celor credincioși.

„Am văzut tîmîia fumegînd în tîmîietoare cînd Isus aducea mărturisirea și rugăciunile lor înaintea Tatălui Său. Și cînd fumul se înalța, o lumină strălucitoare se lăsa asupra lui Isus și asupra tronului milei; iar persoanele care se rugau, erau binecuvîntate, iar fața lor era luminată de nădejde și bucurie”.

„Astfel, dar, fraților, fiindcă prin singele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul prea sfînt, pe calea cea nouă și vie, pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua dinlăuntru, adică trupul Său, să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățite de un cuget rău, și cu trupul spălat cu o apă curată”. „Căci n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost inșpîtit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și har”. Ebr. 10, 19—22; 4, 15—16.

T. Niculescu

AȘTEPT SĂ-MI VIE RÎNDUL

Ca orice om din lume, într-o zi,
De trudă frînt, și eu voi adormi.
Pămînt am fost, pămînt voi fi curînd,
Dar totuși nu mă tulbură-acest gînd.
De ce m-aș întrista cînd bine știu
Că-n beznă nepătrunsă din sicriu
Inert eu voi rămîne-acolo jos
Doar pin'la revenirea lui Hristos?
O trîmbiță atunci va răsuna
Și glasul ei din morți mă va scula.
Puternic, tînăr și nemuritor
Din groapă mă voi ridica ușor,
Și-apoi, așa cum scrie la izvod,
Cu toți cei drepți (nenumărat norod)
Urmînd pe Domnul, mă voi înălța
Și-n cer voi poposi cu ceata Sa.
Și-acolo-n veac cu El voi locui,
Și bucuria-n veac mă va-nsoți.
De-aceea, dragi prieteni, deși știu
Că voi fi pus curînd într-un sicriu
Eu, totuși nu îmi tulbur astăzi gîndul
Cî resemnat aștept să-mi vie rîndul.

I. Bătrîna-Voivodeni

ÎNDREPTĂȚIREA PRIN CREDINȚĂ

Ce este îndreptățirea prin credință? Îndreptățirea prin credință este lucrarea lui Dumnezeu de a șterge vina păcătoșilor, de a-i izbăvi de condamnarea Legii Sale divine și de a le da o nouă și dreaptă poziție înaintea Sa și înaintea sfinței Sale Legi. Îndreptățirea prin credință este calea lui Dumnezeu de a schimba pe păcătoși, biruți de păcat, în creștini drepecți.

Aceste trei cuvinte „Îndreptățirea prin credință” exprimă cel mai mare dar pe care Bunul Dumnezeu, din nemărginita Sa bogăție, îl oferă bisericii Sale. Marele fapt exprimat prin această expresie din trei cuvinte a fost studiat, a fost expus și s-a bucurat de el creștinii de-a lungul veacurilor, e subiect de sublimă importanță și interes pentru noi.

Cunoaștem din Sfintele Scripturi că Legea lui Dumnezeu cere neprihănire de la toți cei care sînt sub jurisdicția ei. Însă prin călcarea Legii am ajuns neînstare a da pe față neprihănirea pe care o cere această Lege. Și atunci, ce trebuie să facă cel păcătos? Călcarea dreptei Legi a lui Dumnezeu l-a făcut pe om nedrept, păcătos. Acest fapt l-a adus sub condamnarea Legii. Fiind condamnat, pedeapsa vinei sale trebuie plătită. Și plata păcatului este moartea. El are de plată o datorie care-i cere viața. El se află sub o condamnare din care singur nici o dată nu poate să iasă. El stă în fața unei pedepse de care nu poate scăpa. Ce este de făcut? Este vreo cale de a ieși din această situație întunecoasă, disperată? Da, este. În Romani capitolul 3, versetele 20—22 citim: „Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului. Dar acum s-a arătat o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, fără lege — despre ea mărturisesc Legea și prorocii — și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nici o deosebire”.

Ce mod minunat de a soluționa această teribilă problemă a păcatului! Numai veșnicul, atotîțeleptul și milostivitorul nostru Tată cereș a putut prevedea o astfel de rezolvare. Numai scrierile inspirate au putut descoperi acest lucru.

Iată în ce cuvinte frumoase prezintă pana inspirată această mare problemă:

1. Deplina și completa restatornicire este prevăzută pentru păcătoși. Jertfa ispășitoare a Domnului Isus

„Deci, fiindcă sîntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos”. Rom. 5,1.

Hristos pe crucea de pe Golgota a făcut posibilă nu numai împăcarea noastră cu Dumnezeu, dar a făcut de asemenea posibil, pentru fiecare păcătos care poate să aleagă să primească jertfa, redobîndirea măreței poziții pe care o avea Adam înainte de a fi păcătuț.

2. Marea prăpastie cauzată de păcat, ce ne separă atît de mult de Dumnezeu și cer, a fost acoperită de crucea de pe Golgota. O, ce motiv de laudă și de închinare!

3. Marea problemă a tertării celui păcătos și în același timp păstrarea dreptății Legii sfinte a lui Dumnezeu, a fost rezolvată. Domnul Hristos deveni inlocuitorul nostru. El luă locul nostru și astfel ne rîscumpără de la condamnare și moarte.

4. Prin jertfa Sa ispășitoare, Domnul Hristos a restabilit legătura între Dumnezeu și păcătosul pierdut, nenorocit, astfel încît noi putem veni acum la El și să primim iertare, curățire și salvare din păcat.

APĂ, APĂ

Apa mării distilată,
Prinsă-n norul călător,
Vine binecuvîntată
Peste-al lumii-ntins ogor.

Lasă rouă, lasă ploaie
Peste lumea-n lung și-n lat,
Brazda glicii o înmoaie,
Piine dă la secerat.

Cîntă păsări în livadă
Picură din flori nectar,
Vesele-s vite-n cireadă,
Griul gilgîie-n hambar.

Murmură apa-n izvoare
Dînd viață tuturor,
Blînd se-adapă căprioare,
Bea și omul călător.

Apă, apă, fără tine
Nu e viață pe pămînt.
Laudă Ți se cuvîne
O, Izvorule Prea Sfînt.

D. Florea

5. Deoarece numai Domnul Hristos deveni inlocuitorul și garantul nostru, toate speranțele noastre să le punem în El. Nu există nici un alt nume, nici o altă cale. „In nimeni altul nu este mîntuire, căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mîntuiți”. Fapt. 4,12.

6. Din pricina călcării Legii, nimeni nu poate fi vreodată îndreptățit prin faptele Legii. Dar prin credința în Domnul Isus Hristos, omul poate cere neprihănirea, dreptatea lui Hristos ca fiind cu totul îndejuns.

7. Prin dobîndirea neprihănirii Domnului Hristos, prin credință sîntem făcuți biruitori împreună cu Hristos și astfel devenim părtași ai naturii divine.

8. Căuțînd a ajunge la cer prin propriile noastre fapte de păzire a Legii, noi încercăm o totală imposibilitate.

9. În timp ce noi nu putem fi mîntuiți fără a da dovadă de ascultare, această ascultare nu poate fi de la noi înșine. Trebuie să fie ascultarea Domnului Hristos ce lucrează în și prin noi, dîndu-ne și voința și înfăptuirea după buna Sa plăcere.

Îndreptățirea prin credință, un subiect distinct, bine definit, ocupă un mare loc în Cuvîntul lui Dumnezeu. Izvorul ei, natura ei, posibilitatea de a fi obținută de cei păcătoși și condițiile în care ea poate fi păstrată sînt prezentate cu mare claritate în această originală, autorizată carte despre neprihănire: Sfînta Scriptură.

Despre izvorul neprihănirii citim: „Tu Doamne ești drept” Dan 9,7 p.p. Domnul este drept în toate căile Lui” Ps. 145, 17 „Dreptatea Ta este ca munții lui Dumnezeu”, Ps. 36,6. „Dreptatea Ta este o dreptate veșnică” Ps. 119,142. „Căci Dumnezeu este drept, iubește dreptatea” Ps. 11,7. „Domnul este drept, în El nu este nelegiuire” Ps. 92,15.

Cu privire la natura neprihănirii, Sfintele Scripturi sînt cit se poate de explicite. Ea este prezentată ca fiind chiar opusul păcatului și este unită cu sfințirea sau evlavie. În întîia epistolă a apostolului Pavel către Corinteni, în capitolul 15, la versetul 34 p.p. citim: „Veniți-vă în fire, cum se cuvîne, și nu păcătuțiți!” Cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare; și să vă îmbrăcați cu omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă ade-

vărul". Efes. 4,22-24. „Căci roada luminii stă în orice bunătate, în neprihănire și în adevăr". Efes. 5,9. „Caută neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blindețea". 1 Tim. 6,11. „Orice nelegiuire este păcat". 1 Ioan 5,17. Probabil declarația cea mai inspiratoare și mai frumoasă din tot Cuvîntul lui Dumnezeu, cu privire la neprihănire, este următoarea, cu referire la Domnul Isus Hristos: „Tu ai tubit neprihănirea și ai urit nelegiuirea: de aceea Dumnezeu, Dumnezeu Tău Te-a uns cu undelemn de bucurie mai pe sus decît pe tovarășii Tăi". Ebrei 1,9. Aceasta situează neprihănirea ca fiind antiteză, contrastul direct al nelegiuirii sau al păcatului. Astfel cuvîntul declară că Dumnezeu este izvorul neprihănirii și că ea este una din atribuțiile Sale divine, sfinte.

Problema de seamă cu privire la neprihănirea lui Dumnezeu, problema de cel mai profund interes și importanță pentru noi, este legătura noastră personală cu această neprihănire. Este această neprihănire într-o măsură oarecare moștenită de natura insului? Dacă da, cum poate fi cultivată și dezvoltată? Dacă nu, este vre-o cale de a o obține? Dacă da, prin ce mijloc și cînd?

Pentru cine nu-i familiarizat cu Cuvîntul lui Dumnezeu, aceasta este o întunecoasă problemă. În dorința de a o rezolva, s-au prezentat multe „soluții" socotite sigure. Însă nesiguranta și confuzia cu privire la legătura noastră cu neprihănirea lui Dumnezeu nu-și au locul deoarece adevărata situație este clar arătată în Sfintele Scripturi.

Sfintele Scripturi declară că: „Toți au păcătuit, și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu" (Rom. 3,23), că noi sîntem „vînduți robi păcatului" (Rom. 7,14), că „nu este nici un om neprihănit", (Rom. 3,10), și că „am ajuns plini de orice fel de nelegiuire". Rom. 1,29. Aceste cuvinte răspund, în mod clar, întrebării dacă neprihănirea este în vre-o măsură oarecare moștenită. Nu, ea nu este. Din contră, firea noastră este înclinată greșelii.

Dar în același cuvînt din Sfintele Scripturi găsim vestea cea bună, îmbucurătoare, cum că Dumnezeu a fost văzut o cale prin care noi să putem fi curățați de nelegiuirile noastre și să fim îmbrăcați și umpluți cu perfecta Sa neprihănire. Aflăm că această cale a fost adusă în cunoștința lui Adam de îndată ce el a căzut din starea sa de slavă, de sfințenie. Această măsură milostivitoare a fost înțeleasă și primită de bărbații și femeile păcătoase, decăzute, chiar de la începutul cruntei și inegalei lupte cu păcatul. Acest fapt îl reținem din următoarele declarații raportate în Sfintele Scripturi:

— În una din predicile Sale, Domnul Hristos se referă la cel de al doilea fiu al lui Adam și vorbește despre el ca fiind „dreptul Abel" (Mat. 23,35); iar apostolul Pavel de-

clară că Abel „a căpătat mărturia că este neprihănit". Ebrei 11,4.

— „Domnul a zis lui Noe: „Intră în corabie, tu și toată casa ta, căci te-am văzut fără prihană înaintea Mea în neamul acesta de oameni". Gen. 7,14. De asemenea ni se spune: „Noe era un om neprihănit și fără pată între cei din vremea lui: Noe umbla cu Dumnezeu". Gen. 6,9.

— „Abraam a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca neprihănire". (Rom. 4,3).

— „Și dacă a scăpat pe neprihănitul Lot, care era foarte întristat de viața destrăbălată a acestor stricați; (căci neprihănitul acesta, care locuia în mijlocul lor, își chinuia în toate zilele sufletul lui neprihănit, din pricina celor ce vedea și auzea din faptele lor nelegiuite)". 2 Petru 2,7-8.

— Despre Zaharia și Elisabeta, care au trăit chiar înainte de nașterea Domnului Isus Hristos, se spune: „Amîndoi erau neprihăniți înaintea lui Dumnezeu și păzeau fără pată toate poruncile și toate rînduielele Domnului." Luca 1,6.

— Apostolul Pavel declară că Neamurile cărora el le predicase Evanghelia „au căpătat neprihănirea". Rom. 9,30; 6,17-22.

Așa dar, se vede că de la fîgăduința ce i s-a făcut lui Adam și pînă la încheierea vremurilor apostolice, au existat de-a lungul veacurilor, bărbați și femei care au căpătat neprihănirea lui Dumnezeu, și au primit mărturia că viața lor era plăcută înaintea Sa.

Care sînt condițiile obținerii acestei neprihăniri? Cum s-a realizat acest lucru? În ce condiții s-a săvîrșit această minunată lucrare? Oare a fost posibil acest lucru pentru că vremurile și condițiile în care trăiau acești bărbați și femei erau favorabile neprihănirii? Ori se datora calităților deosebite și superioare moștenite de aceia care au atins înaltele culmi ale evlaviei?

În privința aceasta toate relatările și scrierile de-a lungul secolelor dau un răspuns negativ. Ei erau oameni cu aceeași natură ca și o noastră, iar mediul înconjurător în care trăiau „întrista" în fiecare zi ființa lor neprihănită. 2 Petru 2,7,8. Ei au obținut binecuvîntarea de neasemuit a neprihănirii o singură cale, unica, ce a fost posibilă pentru orice ființă omenească să o obțină de cînd a păcătuit Adam.

Acestei căi de a fi făcut neprihănit i se acordă un loc de seamă în Noul Testament. Cea mai clară și completă expunere se găsește în epistola apostolului Pavel către Romani. Chiar de la începutul argumentării sale apostolul declară în cap. 1, versetele 16 și 17: „Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecăruia care crede: întîi a iudeului, apoi a grecului; deoarece în ea este descoperită o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, prin credință și care duce la credință, după cum este scris: Cel neprihănit va trăi prin credință".

Așa dar Evanghelia este aceea care descoperă oamenilor perfectă neprihănire a lui Dumnezeu. De asemenea Evanghelia descoperă calea prin care neprihănirea poate fi obținută de către cei păcătoși, și anume, prin credință. Acest fapt este prezentat mai pe larg în următoarea declarație:

„Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului. Dar acum s-a arătat o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, fără lege — despre ea mărturisesc Legea și prorocii — și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nici o deosebire". Rom. 3,20-22.

În prima parte a acestei declarații, apostolul arată partea pe care o are legea în problema îndreptării. „Prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului". Să reținem, cunoștința deplină a păcatului și nu liberarea din păcat. Legea arată păcatul. Făcînd astfel, ea declară întreaga lume a fi vinovată înaintea lui Dumnezeu. Rom. 3. Însă legea nu poate scăpa pe om din păcat. Nici un efort al celui păcătos de a asculta de lege nu poate să-i șteargă vina sau să-i aducă neprihănirea lui Dumnezeu.

Despre această neprihănire, apostolul Pavel declară că este „neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nici o deosebire. Căci toți au păcătuit, și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sînt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin rîscumpărarea, care este în Hristos Isus. Pe El Dumnezeu l-a rînduit mai dinainte să fie, prin credința în singele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungei răbdări a lui Dumnezeu". Rom. 3,22-25.

Prin credința în singele lui Isus Hristos toate păcatele celui care crede sînt șterse și neprihănirea lui Dumnezeu este acordată în locul lor, credinciosului. O, ce minunată tranzație! Ce manifestare a harului și a dragostei divine. Dragostea lui Dumnezeu strălucind de pe crucea de pe Golgota atinge inima celui păcătos. El se supune, se căiește, și-și mărturisește păcatele și prin credință primește pe Domnul Isus Hristos ca Mîntuitor al său. De îndată ce a făcut toate acestea, el este acceptat a fi copil al lui Dumnezeu. Toate păcatele îi sînt iertate, vina îi este ștearsă, el este socotit neprihănit și stă, aprobat, îndreptățit, înaintea Legii divine. Și această schimbare miraculoasă, uimitoare, poate să aibă loc într-o clipită. Aceasta este îndreptățirea prin credință.

Domnul, care este „drept în toate căile Sale", oferă perfectă Sa neprihănire oricărui păcătos sărman, slab, fără de ajutor și fără de speranță care va crede în Mîntuitorul său.

„Cel ce crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el, îi este socotită ca neprihănire“. Rom. 4,5.

Făcînd aceste declarații puternice, clare, cu privire la calea de a fi făcut neprihănit, apostolul ilustrează apoi adevărul declarat printr-un caz concret. El ia ca exemplu experiența lui Abraam.

„Ce vom zice dar că a căpătat, prin puterea lui, strămoșul nostru Abraam?“ Rom. 4,1.

Anticipînd răspunsul său, răspundem: Abraam a aflat neprihănirea. Dar cum, prin ce metodă? Apostolul Pavel ne spune:

„Dacă Abraam a fost socotit neprihănit prin fapte, are cu ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu“. Rom. 4,2.

A fi socotit neprihănit prin fapte este un gînd, o idee, — dacă ar putea exista așa ceva. Dar este aceasta calea prin care să se obțină neprihănirea?

„Căci ce zice Scriptura? „Abraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire“. Rom. 4,3.

Această declarație stabilește pentru totdeauna calea prin care Abraam a obținut neprihănirea lui Dumnezeu. A obținut-o nu prin fapte ci prin credință.

Care este efectul credinței asupra legii? Trebuie să reținem faptul că neprihănirea divină ne este atribuită cu totul în afară de lege, dar nu împotriva ei. „Deci, prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea“. Rom. 3,31. Iată deci că credința este aceea care întărește Legea.

Îndreptățirea prin credință nu este o teorie, este o experiență, o schimbare vitală ce are loc în cel credincios prin Duhul Sfînt. Ea dă celui păcătos o nouă poziție înaintea lui Dumnezeu. Ea este esența creștinătății, așa cum ne învață Spiritul Profetic: „Chintezuma întregei probleme a harului și experienței creștine este cuprinsă în credința în Domnul Isus Hristos, în cunoașterea lui Dumnezeu și a Fiului Său pe care El L-a dat ca jertfă pentru păcatele noastre. Religie însemnează locuirea Domnului Isus în inimă, și acolo unde se află El, aceluși suflet progresează în cele spirituale, crește mereu în har, înaintează mereu spre desăvîrșire“. A pierde din vedere acest minunat, fundamental și atotcuprinzător adevăr, însemnează a pierde ceea ce este vital în planul de mîntuire.

Credință însemnează a ne teme de Dumnezeu, a-I da slavă, însemnează a păzi poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus, așa cum ne cere întreita solie îngerească din Apocalipsa capitolul 14, versetele 6-12.

Bărbații, pe care Cuvîntul Domnului ni-i prezintă că au fost socotiți neprihăniți prin credință, au avut o credință vie.

Adevărata credință însemnează trăire, ea se constată prin fapte. Abraam a crezut și această credință și-a dovedit-o prin fapte. Despre Za-

haria și Elisabeta raportul biblic ne spune: „Amîndoi erau neprihăniți înaintea lui Dumnezeu și păzeau, fără pată, toate poruncile și toate rînduiețile Domnului“.

Așa dar, îndreptățirea prin credință este o lucrare, este o experiență. Este o supunere în fața „neprihănirii lui Dumnezeu“. Este o schimbare a poziției omului față de Dumnezeu și Legea Sa. Însemnează regenerare, însemnează nașterea din nou. Fără această schimbare nu poate fi nici o nădejde pentru cel păcătos, deoarece el va rămîne sub condamnarea Legii sfînte și de ne-schimbă a lui Dumnezeu, iar pedeapsa teribilă cerută de lege încă va atîrna deasupra capului său.

Iată deci cit de esențial este ca noi să ajungem să cunoaștem, printr-o experiență pozitivă, clară, că această lucrare, numită „îndreptățire prin credință“ este înfăptuită în inima noastră și subzistă prin puterea lui Dumnezeu.

Dacă vrem să primim îndreptățirea prin credință se cade să îndeplinim următoarele cerințe:

1. Trebuie să înceteze comiterea oricărui păcat și să nu se neglijeze îndemnurile arătate în Legea Domnului.

„Dar în timp ce Dumnezeu este drept, îndreptățind pe păcătos prin meritele lui Hristos, nimeni nu poate să-și acopere ființa (sufletul) cu mânia dreptății lui Hristos în timp ce comite păcate sau neglijează cele cerute de Lege.“

Dumnezeu cere o supunere a inimii, înainte ca îndreptățirea să aibă loc, și pentru ca să păstrăm îndreptățirea trebuie să fie o continuă ascultare, prin credință, care acționează din iubire și sfințește sufletul.

2. Să fim dornici, gata de a plăti prețul — și anume — ascultarea

față de Dumnezeu și poruncile Sale și renunțare la toate păcatele noastre.

„Neprihănirea lui Isus Hristos, ca o perla albă, pură, nu are nici un defect, nici o pată, nici o vină. Această neprihănire poate fi a noastră. Mîntuirea, cu singele ei plătit, nestemate comori, este perla de mare preț. Ea poate fi căutată și găsită... În pilda de mîrgăritar, negustorul este prezentat că și-a vîndut tot ce avea pentru a intra în posesia unui mîrgăritar de mare preț. Aceasta este o frumoasă reprezentare a acelora care apreciază adevărul atît de mult încît renunță la tot ce au pentru a intra în posesia acestui adevăr dumnezeiesc“.

3. Renunțarea la obiceiurile rele.

„Sunt unii care umblă, mereu umblă după perla cea bună. Dar ei nu fac o totală renunțare la obiceiurile rele. Ei nu răstignesc eul pentru ca Domnul Hristos să poată locui în ei. De aceea ei nu găsesc mîrgăritarul de mare preț“.

4. Puterea voinței să fie pusă să conlucreze cu Dumnezeu.

Domnul Isus nu dorește ca strădania creștinului să fie paralizată, ci prin conlucrare cu Dumnezeu acesta poate fi eficientă continuu. Dumnezeu nu dorește ca voința noastră să fie distrusă, deoarece chiar prin acest atribut — voința — noi trebuie să îndeplinim lucrarea pe care El dorește ca noi să o facem.

Dacă din partea noastră, această îndrumare divină este urmată cu sinceritate și din toată inima, Dumnezeu va aduce rezultate în viața noastră de credință și „astfel fiind îndreptății prin credință, avem pace cu Dumnezeu“.

Mihail Popa

DUMNEZEU IN NATURA

*În iarba din cîmpie, în floarea parfumată,
În pașiștea cea mîndră, în stîncă cea zimțată,
Și în stejarul falnic, în tufa cea umilă,
Cum în înaltul munte și-n orișice movilă*

*O taină-a fost ascunsă în Cel ce le zidi,
Iar cine îl iubește — o va putea citi.
Prin murmur de pîraie, prin vîntul ce adie,
Prin cînt de păsărele și orice melodie,*

*Prin cea șoptire-a holdei, prin freamătul pădurii,
Prin zumzetul stupinei, prin vocile naturii
Și astăzi Tatăl nostru vorbește iubitor:
Prin toate El ne spune — să fim ascultători.*

*Pe pomii ce-s în floare și-aduc belșug de roade,
Pe-a fluturelui haină ce-atît de bine-i șade,
Pe-tînse mîndre cîmpuri cu mii de floricele,
Și pe albastrul boltei cu zeci de mii de stele
A Domnului mîrire văzută e mereu,
Și noi prin toate-acestea vedem pe Dumnezeu.*

R. Kestner

LUAȚI DUH SFINT

Pline de însemnătate pentru viața noastră creștină sînt învățăturile ce se desprind din întâmplările ce au avut loc chiar în seara zilei învierii Domnului Isus.

Cuprinși de teama de a nu se împărtăși și ei de soarta Învățătorului lor, tulburați de felurite gânduri, frămîntați și dacă să dea sau nu crezare aceluia care spuneau cu atîta hotărîre că Domnul Isus înviase, ba Maria Magdalena mărturisea chiar că și vorbea cu El, ucenicii se încuieră într-o cameră din Ierusalim, pradă temerii amestecată cu o licărire de nădejde.

Dar apăsarea plină de neguri dese ce domina pe ucenici se risipi deodată, cînd un glas cunoscut și iubit de ei răsună în încăperea zicînd: „Pace vouă”.

Cel care zise valorilor spumeginde ale mării: „Taci fii liniștită”, venea acum să liniștească și frămîntarea sufletească a ucenicilor Săi prin cuvintele: „Pace vouă, fiți liniștiți, am înviat; iată miinile și coasta Mea”. Și ei s-au bucurat.

Dar imediat după aceea urmă un alt fapt: Isus a suflat peste ei și le-a zis: „Luați Duh Sfînt”.

Este de o covârșitoare importanță a analiza o clipă aceste cuvinte ale Domnului. „Luați”, spuse El ucenicilor, arătînd că dăruirea Duhului Sfînt nu se făcea fără de voința credinciosului, nu era un lucru dat numai după buna plăcere a lui Dumnezeu, ci că Duhul Sfînt trebuie să fie luat, să fie primit, să fie acceptat de credincios. Și în vederea acestui lucru trebuia ca mai întîi să se fi produs acea lucrare pregătitoare a primirii sălășuirii Duhului Sfînt în lăuntrul inimii credinciosului.

Apostolul Pavel, tratînd această problemă a slujirii lui Dumnezeu și a sălășuirii Duhului Sfînt în credincios, arată aceasta ca fiind precedată de o viață în care „dragostea să fie fără prefăcătorie. Fie-vă groază de rău și lipiți-vă tare de bine. Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frătească. În cinste fiecare să dea înțietate altuia”. Rom. 12,11.

Și apoi, lucru ce apostolul Pavel în repetate rînduri îl amintește în epistolele sale către credincioși, ține să-l spună și aci: „In sirguintă, fiți fără preget”, scofînd astfel în evidență faptul că numai atunci slujirea lui Dumnezeu va fi bine primită de El și sălășuirea Duhului Sfînt un fapt, cînd caracterul va dezbăli alese trăsături și cînd sirguintă în împlinirea activităților vieții se va face fără preget, fără oboseală, fără delăsare, ci cu ținta de a face din viață, din înfăptuirile ei un adevărat și cel mai mare succes.

Profetul Osea spune că numai atunci vom putea să ne așteptăm la o binecuvîntare cerească, și ca sîrșit al vieții creștine, să căpătăm belșug de mîntuire prin revărsarea asupra-ne a ploii Duhului Sfînt. Osea. 10,12.

„Pace vouă” și „luați Duh Sfînt” ne spune Isus și nouă astăzi, „luați Duh Sfînt nu ca o pretenție, ci ca o viață trăită în plină strălucire a frumuseții ei”.

„Luați Duh Sfînt” înseamnă imperativul de a lua în noi acea viață a Duhului Sfînt caracterizată de apostolul Pavel prin dragoste, bucurie, pace îndelungă răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blindețe, înfrîngerea poftelor. Și apostolul conchide spunînd că „luarea Duhului” înseamnă umblarea potrivit acestui Duh.

Că acest lucru l-au înțeles și ucenicii Domnului ca fiind absolut trebuincios a fi făcut în vederea „luării Duhului Sfînt” îl dovedește străduința depusă de ei în acest scop și incununată cu deplin succes, așa cum ne raportează evanghelistul Luca, lucru ce făcu posibil revărsarea Duhului Sfînt peste ei în plinătatea sa în ziua Cincizecimii, ei fiind astfel ajunși destoinici a lua Duhul Sfînt.

Ucenicii urma să adeverească ce văzuseră și auziseră despre învierea Sa; și urma să repete cuvintele pline de îndurare ce ieșiseră de pe buzele Sale. Ei aveau cunoștință de caracterul Său Sfînt. „El era ca un înger ce sta în soare, totuși neîmprăștiind nici o umbră. Sacra lucrare a apostolilor era să înfățișeze oamenilor caracterul nepătat al lui Hristos, drept măsură a vieții lor. Ucenicii fuseseră atît de aproape legați de acest Model de sfințenie încît într-o măsură ei își însușiseră caracterul Său.

„Faptul că cineva dă pe față ex-taz spiritual în anumite împrejurări extraordinare nu este o dovadă temeinică de faptul că el este creștin. Sfințenia nu este o încîntare; ea este o deplină predare a voinței lui Dumnezeu; ea este vie prin orice cuvînt care iese din gura lui Dumnezeu; ea înseamnă împlinirea voinței Tatălui nostru ceresc; înseamnă încredere în Dumnezeu, înseamnă umblare prin credință, înseamnă sprijinire pe Dumnezeu cu încredere neclătinată și rămînera în iubirea Sa”.

Apostolul Petru vorbește și el la rîndul său despre necesitatea ca creștinul să dovedească în felul său de viață acea sfințire lucrată de Duhul Sfînt (1 Petru 1,2) care să dea acestui fel de trăire acel parfum de tămîie plăcut mirositoare ce este viața în cinste, în curăție, în no-

bletă de fapte și gânduri, continuu improspătată de roua cerească.

Și acum în lumina cuvintelor „Luați Duh Sfînt” vom putea înțelege și mai bine cuvintele ce urmă: „Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor ce le veți ține, vor fi ținite”. Ioan 20,22,23

Cuvintele din versetul 23 își găsesc rostul și înțelesul, își găsesc cuvenita împlinire numai în lumina versetului 22, în lumina înzestrării cu Duhul Sfînt, a umblării și procedurii de pe pămînt în lumina manifestării Lui. Ele denotă că mai înainte de toate este obligatorie o procedură potrivit călăuzirii și darurilor Duhului Sfînt, lucru ce să fie vădit cînd urmează a se lua o hotărîre bine știind că aceasta poate avea urmări veșnice, și cunoscînd de asemenea că ratificarea din partea Cerului a hotărîrii de pe pămînt va avea loc numai dacă hotărîrea este luată în armonie cu principiile Cerului.

Cuvintele Domnului Isus adresate lui Petru: „Îți voi da cheile împărăției cerului, și orice vei lega pe pămînt, va fi legat în ceruri, și orice vei deslega pe pămînt, va fi deslegat în ceruri” (Mat. 16,19), din pricină că au fost luate rupte din contextul întregii rostiri a Domnului, au primit adevsea un înțeles cu totul altul decît aceea ce a vrut să spună El, și anume, ca și cum lui Petru i s-ar fi dat autoritatea deplină, încredințîndu-i-se cheile împărăției cerului spre a îngădui acolo sau a opri intrarea cui va voi el, această autoritate și putere urmînd a fi transmisă de el altora.

Evanghelistul Luca însă vine să lămurească despre ce fel de „cheie” vorbea Domnul Isus, anume: „Cheia cunoștinței”. Luca 11,52. La această cheie a cunoștinței se referea și Domnul în cuvintele adresate lui Petru ca răspuns la cunoștința la care ucenicul ajunsese cu privire la El: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu”, această „cheie”, această cunoștință urmînd să deschidă pentru orice credincios porțile împărăției lui Dumnezeu.

Înțelegerea, cunoștința din partea lui Petru a adevărului că Isus cu adevărat este Hristos a fost ce-i dobîndi „cheile” împărăției și-i oferii intrarea în împărăție, și același lucru poate fi spus despre toți urmașii lui Hristos de oricînd.

Argumentul că Hristos acordă lui Petru o măsură de autoritate mai mare și deosebită de aceea pe care o dădu El celorlalți ucenici, nu are teme biblic. Faptic, printre ucenici Iacob iar nu Petru fu cel care exercită funcțiuni administrative asupra primei biserici creștine din Ierusalim. Și apoi cel puțin cu o ocazie Pavel a stat „impotriva” lui

Petru „în față” din pricina unui fel de purtare greșit al acestuia (Gal. 2,11-14), lucru ce Pavel nu l-ar fi făcut dacă ar fi avut vreo cunoștință că Petru deținea drepturile și prerogativele pe care unii i le atribuiseră pe temeiul celor din Matei 16,18.19.

Cheile împărăției cerurilor sînt cuvintele lui Hristos. Toate cuvintele din Sfînta Scriptură sînt ale Sale și sînt cuprinse aci. Cuvintele acestea au puterea de a închide și deschide cerul, dacă sînt primite sau lepădate. De aceea felul de viață, purtarea, cinstea, integritatea, lumina pe care o răspîndește fiecare creștin, sau influența nefastă și întunecoasă ce o împraștie în jurul său, toate acestea alcătuiesc un miros de viață spre viață sau de moarte spre moarte pentru sine personal cît și pentru alții din jur, împiedicînd sau dînd posibilitatea intrării în împărăția cerurilor, el însuși deslegîndu-se sau legîndu-se deslegînd sau legînd prin felul trăirii lui.

„Luați Duh Sfînt” este continua dorință a Domnului Isus și față de noi azi, pentru ca umblarea noastră creștină în toate manifestările vieții de toate zilele, cu multiplele ei probleme și cerințe ce se impun a fi rezolvate cît mai bine, să arunce lumina aceea strălucitoare a trăirii în „sfințirea Duhului și credinței adevăratei”. 2 Tes. 2,13.

Dumnezeu dorește ca creștinismul nostru să fie o realitate vie, neruptă de viață și de problemele ei, cunoscută ca atare, iar nu o pretenție cu mare răsunset de evlavie zgomotoasă, lipsită însă de putere. Așa a fost în cazul fiilor lui Sceva care căutau să speculeze sinceritatea oamenilor, pretinzîndu-se înzestrați cu puterile deosebite ale Duhului Sfînt încît să scoată pînă și duhurile rele. Fapte 19,13.14.

Cu o ocazie de felul acesta, duhul cel rău însă îi întîmpină cu următoarele cuvinte: „Pe Isus îl cunosc, și pe Pavel îl știu; dar voi, cine sînteți?”

Pe Domnul Isus și pe apostolul Pavel, acel duh rău îl cunoștea datorită puterii dumnezeiești a Spiritului Sfînt ce se dovedea în viețuirea lor. „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl” spunea Domnul Isus despre Sine; iar viața de credință a lui Pavel era o dovadă concludentă a sălășluirii în el a puterii Duhului Sfînt, lucru recunoscut de astfel și de duhul cel rău.

Dar pe cei ce voiau să înșele pe cei din preajma lor cu pretenția pioșiei lor, duhul cel rău îi întrebă cu cutezanță: „dar voi, cine sînteți?” ba la urmă „i-a schingiuit în așa fel, că au fugit goi și rănii din casa aceea”. Fapte 19, 15. 16.

Pe de altă parte avem exemplul lui Simon Magul care făcea parte dintre iudeii ce se creștinaseră, primiseră botezul, dar a căror credință nu era mintuitoare. Simon înțelese îndeajuns încît să fie botezat, deși după cum arată atitudinea sa de mai tirziu, botezul lui nu putea

înfățișa nici o naștere din nou spre o viață mai înaltă. El rămase mai departe „în fărâdelege”. Fapte 8, 23.

Simon Magul împlinise toate formele spre a se numi creștin, și acum dorea să treacă la o altă treaptă, gîndindu-se că noua sa credință i-ar putea aduce ceva ciștigiuri negustorindu-și demnitatea pe care și-o pretindea și speculînd credulitatea păgînilor.

De aceea, „cînd a văzut Simon că Duhul Sfînt era dat prin punerea mîinilor apostolilor, le-a dat bani „și a zis: Dați-mi și mie puterea aceasta, pentru ca peste oricine-mi voi pune mîinile, să primească Duhul Sfînt”, lucru ce atrase cuvintele apostolului Petru: „Tu n-ai nici parte, nici șorț în toată treaba aceasta, căci inima ta nu este curată înaintea lui Dumnezeu”. Fapte 8, 18—21.

Simon nu dorea să aibă Spiritul Sfînt ca un dar spiritual care să-i sigileze botezul, ci ca să poată folosi puterea spre a domina pe alții.

Simon văzu că semenii lui fusese dotați cu însușiri mai mari decît ale sale, și cu toate că nu posedă Spiritul Sfînt, el dorea puterea pe care o aducea această deținere. De aceea, el oferi bani apostolilor Petru și Ioan, nădăjduind că va fi în stare să cumpere ceea ce nu primise în dar. O asemenea purtare dezvăluie caracterul defecuos al credinței lui, și dezvăluie și motivele care-l minau. De atunci, orice încercare de a cumpăra puteri sau slujbe spirituale este etichetată drept „simonie”.

„Luați Duh Sfînt, este îndemnul dumnezeiesc adresat fiecărui creștin spre a face din trăirea sa în mijlocul oamenilor o pricină de cinstire din partea tuturor și de proslăvire a lui Dumnezeu.

Cercetîndu-ne zi de zi felul umblării noastre, să lăsăm să ne răsune mereu în urechi întrebarea: „Dar voi, cine sînteți?” Să luăm aminte ca nu cumva prin felul purtării noastre, alta decît aceea a luminării Duhului Sfînt, să fim o pricină de a lega pe alții în rămînerea în păcat; să luăm aminte ca să nu fim și noi dintre fiii lui Sceva ori ca Simon Magul.

De aceea, să urmăm îndemnul apostolului Pavel: „Pe voi înșivă încercați-vă dacă sînteți în credință. Pe voi înșivă cereați-vă. Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi?” 2 Cor. 13, 5.

Viața noastră ajunsă pecetluită cu Duhul Sfînt, va dovedi puterea transformatoare a Sa.

„Luați Duh Sfînt”. De cînd au fost exprimate aceste cuvinte și pînă acum, Mîngietorul a fost trimis la toți aceia care s-au predat lui Hristos mărturisindu-L prin frumusețea umblării și purtării lor între oameni. La toți aceia care au privit pe Hristos ca Mintuitor personal, Spiritul Sfînt a venit ca

PĂSTORUL CEL BUN

„Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?”

Doamne, Tu toate le știi: știi că Te iubesc.”

„Isus i-a zis: „Păste oile Mele”. Ioan 21.17.

El, e profet

Cu-o clară putere de-a vedea;

Credința-i...

Leagă viața de-ndepărtata stea.

E surzilor... ureche

Și orbilor... putere,

El ca profet,

Vieții și lumii serv va fi:

Iar inima, credința,

Sînt treze zi de zi.

Pentru căzuți... iubire

Iar în nevoi, folos;

Prin fapte și vorbire

El stă pentru Hristos.

Celor bolnavi, balsam e,

Cu cei dispuși, zîmbește,

Cu cei ce plîng, el plînge

El tuturor slujește.

Ca Domnul poartă lumea

Pe inimă-n servire,

Și însuși cu plăcere

Se-adeuce ca jertfire;

Servind pe Hrist,

Trăiește cu drag în slujba Sa,

El totul ce primește,

Primește spre a da!

El e profet

Cu-o clară putere de-a vedea...

Iar porțile mării-s

Deschise-n fața sa!

Prelucrare:

D. Popa-Ticu

sfătuitoare, ca unul care le sfințește și le călăuzește viața spre atingerea celor mai înalte și mai minunate culmi.

Cu cît credincioșii au umblat mai strîns cu Dumnezeu, cu atît creștinismul a fost mai frumos, mai luminos și mai puternic, dezvăluind iubirea Mintuitorului și vorbind despre harul Său mintuitor.

V. Florescu

NEPRIHANIREA LUI DUMNEZEU

Că nimeni dintre noi nu se poate înfățișa înaintea lui Dumnezeu în propria sa neprihănire și să fie achitat pentru faptele făcute în trup, necesită puțină argumentare. Dacă am avea o corectă părere despre faptele noastre, cât de egoist ne-am purtat cum am căutat propriul nostru folos, în ocuparea unei poziții, în împlinirea pozelor carni, și am putea cunoaște vătămarea pe care am pricinuit-o altora prin ceea ce am spus despre ei când nu au fost de față, nu chiar așa de mult din ură, ci spre a ne promova pe noi, ne-am osîndi singuri. De aceea, fiindcă toți sintem păcătoși, și în lipsă în ce privește ascultarea, este de mare necesitate ca să se găsească acele căi care să îndepărteze nelegiuirile și să procure fericăruia dintre noi o mantie a neprihănirii care să nu ne fie luată de pe noi în ziua judecării.

Dacă cineva nu are o neprihănire care să-l acopere în fața Domnului, el se găsește în situația descrisă în parabola cu cel care merse la nuntă fără să aibă haină de nuntă — el nu este demn să stea înaintea Domnului. Dar când cineva primește îndreptățirea, el primește neprihănirea lui Dumnezeu în Hristos, astfel încît el nu mai nădăjduiește în sau depinde de propria sa neprihănire. Prin credință el este primit ca un pocăit și este declarat neprihănit, cu toate că viața lui poate să fi fost plină de nelegiuire.

„Prin haina de nuntă din parabolă este reprezentat caracterul curat și nepătat pe care-l vor avea urmașii adevărați ai lui Hristos. Bisericii i s-a dat 'să se îmbrace în un subțire, strălucitor și curat', 'fără pată, fără zbircitură sau altceva de felul acesta'. 'Inul subțire', zice Scriptura, 'este dreptatea sfinților'. Apoc. 19,8; Efes. 5,27. Insași dreptatea lui Hristos, caracterul Lui nepătat, este dat prin credință tuturor celor care îl primesc ca Mîntuitor al lor personal”.

„Singur veșmintul dat nouă de Hristos, ne poate face în stare să ne arătăm în fața lui Dumnezeu. Imbrăcămintea aceasta, haina propriei Sale dreptăți, o va pune Hristos asupra fiecărui suflet credincios pocăit. 'Te sfătuiesc', zice El, să cumperi de la Mine haine albe ca să te îmbraci cu ele; și să nu fi se vadă rușinea goliciunii tale”. Apoc. 3,18.

„Haina aceasta, țesută în războiul cerului, n-are nici un fir făcut după părere omenească. Hristos a dezlăsat în corpul Său omenesc un caracter desăvîrșit, și caracterul acesta vrea să ni-l dea și nouă.

Dreptatea noastră proprie este ca o haină mințită. Isa. 64,6. Tot ce putem noi să facem este mințit de păcat. Dar Fiul lui Dumnezeu, 'S-a arătat ca să ia păcatele; și în El nu este păcat'. 'Păcatul este călcarea legii“. 1 Ioan 3,5,4. Dar prin ascultarea Lui desăvîrșită, El a făcut cu puțință oamenilor să asculte de poruncile lui Dumnezeu. Când ne supunem lui Hristos, inima noastră se unește cu inima Lui, voința noastră se cufundă în voința Lui, mintea noastră se face una cu mintea Lui, cugetele noastre sînt robite Lui; atunci noi trăim viața Lui. Aceasta însemnează să fim îmbrăcați cu haina dreptății Lui. Atunci Domnul privește asupra noastră și vede, nu haina de frunze de smochin, ci propriul veșmint al dreptății Sale, care este desăvîrșită ascultare față de Legea lui Dumnezeu”.

Cel pocăit primește neprihănirea prin credință întocmai cum primește îndreptățirea prin credință. Când cineva este îndreptățit, Cel care îl îndreptățește îl declară neprihănit. Este de cea mai mare importanță ca cel îndreptățit să știe prin ce vine neprihănirea. Dacă vine prin fapte, atunci este o neprihănire proprie; dar dacă este primită prin credință, fără fapte, atunci nu este proprie ci este primită fără merit și ca un dar de bunăvoie. Este o mare deosebire între învățătura neprihănirii proprii, care înseamnă neprihănire prin fapte într-o măsură mai mare sau mai mică și a neprihănirii prin credință în Isus Hristos a cărui ascultare și neprihănire este atribuită păcătoșului curățat și îndreptățit.

Cînd Dumnezeu întreptățește oare folosește El unele din faptele care ar putea fi socotite bune după judecata omenească, împreună cu unele fapte de dreptate ale lui Hristos, și ca urmare să îndreptățească pe un făptuitor de rele în parte prin faptele sale și în parte prin neprihănirea lui Hristos? Sau îndreptățește El pe credincios doar pe temeiul credinței lui, atribuindu-i pe deplin neprihănirea înfăptuită în viața lui Hristos? Pavel afirmă: „Celui ce lucrează, plata convenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat; pe cînd, celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătoș neprihănit, credința pe care o are el, îi este socotită ca neprihănire“. Rom. 4,4,5.

Aceea ce se plătește ca datorat nu poate fi numai dar. Neprihănirea lui Dumnezeu nu poate fi dobîndită prin fapte bune, sau cumpărată cu bani. Fa nu poate veni decît pe o singură cale — cum veni lui Abram care crezu pe Dumnezeu, și a

cărui credință i-a fost socotită drept neprihănire. Negreșit, în primirea acestei neprihăniri nu fu cuprins altceva decît credința.

„Căci ce zice Scriptura? Abraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire. Insa, celui ce lucrează, plata convenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat; pe cînd celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătoș neprihănit, credința pe care o are el, îi este socotită ca neprihănire. Tot astfel, și David numește fericit pe omul acela, pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socotește neprihănit. Ferice, zice el, de acela a căror fărădelegi sint iertate, și ale căror păcate sint acoperite! Ferice de omul, căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul! Rom. 4,3—8.

Vedem deci că neprihănirea lui Dumnezeu în Hristos este un dar oferit de bunăvoie. Este întru totul neprihănirea lui Hristos pe care El o înfăptui cît trăi în trup și împlinind lucrul pe care omul nu izbuti a-l face — deplina ascultare de desăvîrșita lege a lui Dumnezeu. Ea este primită prin credință.

Neprihănirea lui Dumnezeu este întru totul în Hristos. Ea a fost lucrată în viața lui Hristos pe cînd El a trăit pe pămînt, nu viața Sa dinainte de a veni pe acest pămînt, sau viața pe care o trăi în poziția Sa plină de slavă de după înălțarea Sa. Viața lui Hristos, trăită în trup omenesc, în vreme ce era supus ispitei ca și noi, alcătuiește neprihănirea atribuită tuturor creștinilor îndreptățiji.

Atribuita neprihănire primită prin credință, este neprihănirea lui Hristos. Noi citim: „Iată numele pe care i-L vor da: „DOMNUL NEPRIHANIREA NOASTRĂ“. Ier. 23,6. In alt loc același profet, vorbind în mod profetic despre Iuda, simbolizînd pe mîntuiri ca fiind declarați neprihăniți, spune: 'Iată cum se va numi: Domnul, neprihănirea noastră'“. Ier. 33,16.

In acest text, numele: „Domnul, neprihănirea noastră“ este dat celui mîntuit chiar de Dumnezeu. Numele lui dinainte este pe vecie dat uitării; întreaga sa făptură a fost schimbată; și acum el are privilegiul să poarte chiar numele Celui care muri pentru el. Profetul Isaia vorbea ca din partea Domnului cînd spunea: „Neprihănirea lor vine de la Mine, zice Domnul“. Ier. 33,16. Pavel exprima același gînd: „El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi... neprihănire“. 1 Cor. 1,30.

„Iată numele pe care i-L vor da: Domnul Neprihănirea noastră“. Cuvîntul redat în versiunea noastră prin „Domnul“ este în original: Iehova. Dar în Dumnezeirea înfățișată prin acest nume solemn de

Iehova, există o Trinitate de persoane. Punctul precis ce-l avem de determinat este despre care din aceste trei persoane ale acestei Sfinte Trinități este vorba? Este de importanță a stabili aceasta. Și nu este greu a face acest lucru. Nu avem decât să ne aruncăm o privire fugărită peste două sau trei pasaje și vom găsi cum Scriptura se tilcuiește aci singură în chipul cel mai clar și mai mulțumitor.

Priviți de exemplu, la versetul ce se găsește imediat înaintea textului. Aci găsim scris: „În zilele acelea și în vremile acelea voi face să răsară lui David o Odraslă neprihănită, care va înfăptui neprihănirea și judecata pe pământ”. Și apoi urmează cuvintele textului: „Iată cum îl vor numi”, etc. Din contextul în care găsim textul nostru, vedem că persoana numită aci „Iehova, Neprihănirea noastră”, este aceeași cu „Odrasla neprihănită” făgăduită a se ridica lui David. Aceasta dovedește că Iehova din textul nostru este Iehova — Isus. Isaia (11,1) vorbind despre el spune: „O Odraslă va ieși din tulpina lui Isai, și un Vlăstar va da din rădăcinile lui”. Ezechiel (34,29) îl numește „un Răsad căruia I se va duce faima”. Zaharia (6,12. 10), vorbind despre El, spune: „Iată că un om al cărui nume este Odrasla, va odrăsi din locul lui, și va zidi Templul Domnului. Da, El va zidi Templul Domnului, va purta podoabă împărătească, va ședea și va stăpâni pe scaunul Lui de domnie, va fi preot pe scaunul Lui de domnie”. Aflăm deci că Iehova care urmează a fi neprihănirea noastră trebuie să fie Iehova-Isus, deoarece El este Odrasla ridicată lui David. Și el este împăratul care avea să șadă pe tronul lui David. Căci atunci când îngerul Gabriel prezise nașterea Sa, el referi exact această profeție Lui, zicând: „Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărăți peste casa lui Iacob în veci”.

Neprihănirea lui Hristos este veșnică. Acordarea neprihănirii lui Hristos celui îndreptățit este veșnică în urmăriile ei dacă primitorul păstrează acest mare dar prin credință. Nu numai în această viață scurtă se va bucura cel îndreptățit de neprihănirea lui Dumnezeu în Hristos, ci și în tot decursul nesfârșitelor veacuri el se va găsi într-o poziție de laudă și adorare față de Cel care făcu posibilă această mare bucurie. Scurgerea vremii nu pălește bucuriile cerului. „Și cântau o cântare nouă și ziceau: Vrednic ești Tu să ției cartea și să-i rupi pecețile: căci ai fost junghiat, și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu singele Tău, oameni din orice seminție de orice limbă, din orice norod și de orice neam. Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru. Apoc. 5,9.10.

Neprihănirea lui Hristos este darul fără plată acordat tuturor celor care cred. Aceea ce dă El unuia, dă la toți: desăvârșita neprihănire a lui Hristos. Ea face demn atât pe unul cât și pe altul. Ea este desăvârșită, și din moment ce este numită „manțina neprihănirii”, „haina mintuirii”, „haina de nuntă”, înseamnă că este un caracter desăvârșit. Poate te întrebi: Cum se poate aceasta? De ia Dumnezeu pe cineva netrebnic și răzvrătit și-l îmbracă cu neprihănirea iubitelui Său Fiul? Nu cunoaștem decât un motiv, și acesta este fiindcă El își iubeste pe ai Săi cu o iubire veșnică. În adevăr, iubirea lui Dumnezeu întrece nemărginit de mult înțelegerea noastră. Nu e de mirare că Pavel exclamă: „Iată, de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ, și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul din lăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelgia pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toate plinătatea lui Dumnezeu”. Efes. 3,14—19.

Lucrarea îndreptăririi și atribuirea neprihănirii lui Hristos celui care crede și-L primește drept Mîntuitor al său este dezlăuirea a ceea ce este Dumnezeu și poate fi explicată doar prin înțelepciunea și dumnezeirea lui Dumnezeu.

„Ea își are temelul cu totul în harul lui Dumnezeu cel suveran și nemeritat. Doar buna plăcere a lui Dumnezeu a fost care a statornicit planul aducerii la îndeplinire a unei asemenea neprihăniri. Cîntea numelui Său nu ar fi fost știrbită, nici integritatea neprihănirii Sale judecări n-ar fi fost compromisă, dacă El ar fi stat de o parte cînd omul păcatui și ar fi îngăduit ca neamul omenesc... să-și poarte urmările nelegiuirii sale. Legea cea desăvârșită a lui Dumnezeu era măsura prin care urma să fie măsurată această neprihănire; și ea satisfăcu pe deplin această măsură. Scrutării ochiului cel sfînt și pătrunzător al lui Dumnezeu fu supusă această neprihănire. El o cercetă. O cîntări în balanța cerescului Său sanctuar și se declară mulțumit de ea. Cît de desăvârșit trebuie să fie lucrul în care ochiul Său nu poate găsi nici un defect! Cît de desăvârșit trebuie să fie aceea ce El denumește, fără de greș, a fi — 'fără pată, fără zbircitură, sau ceva de felul acesta'! Cu privire la ea nu se găsește nici o urmă sau umbră de nedesăvârșire. Datorită legăturii Sale cu această neprihănire iubite Dumnezeu Tatăl pe Fiul Său

cu o iubire negrăită. Ceea ce neprihănirea lui Hristos este pentru unul dintre credincioșii Săi, este pentru ei toți. Nici unul dintre ei nu este primit pe vreun alt temei decât acesta; și toți care stau pe acest temei sînt egali înaintea lui Dumnezeu, ca fiind temelgia pe care stau sau care alcătuiește titlul lor pentru cer. Neprihănirea lui Hristos este aceea ce alcătuiește acest titlu. Această neprihănire nu este dată nimănui fragmentar sau parțial, ci totdeauna în totalitatea ei. Sufletul care are vreun interes în această neprihănire are interes în ea ca un tot”.

Pavel accentuează gîndul că păcătoșii pocăiți sînt făcuți „neprihănirea lui Dumnezeu” prin credința în Fiul Său: „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El”. 2 Cor. 5,21.

Ce contrast! ca Hristos să ia păcatele noastre asupra Sa și să fie socotit păcătos, plătind plinătatea osindei pentru călcarea legii din partea tuturor, ca toți care doresc, să poată deveni prin credință fii ai lui Dumnezeu. „Deoarece în ea este descoperită o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, prin credință, și care duce la credință, după cum este scris: Cel neprihănit va trăi prin credință”. Rom. 1,17. „O neprihănire pe care o dă Dumnezeu, fără lege, — despre ea mărturisesc Legea și proorocii”. Rom. 3,21.

Îndreptățirea vine celui păcătos prin însuși faptul că Dumnezeu atribuie neprihănirea lui Hristos celui pe care El îl renaște. Plinătatea harului și îndurării lui Dumnezeu este revărsată asupra celui pocăit datorită îmbelezugării neprihănirii lui Isus Hristos. Fără de această visterie din care să se poată lua, cu ce ar fi îmbrăcat el? Toată neprihănirea sa personală este ca niște zdrențe murdare înaintea Domnului. Însă această neprihănire a lui Dumnezeu în Hristos, este restatornicirea chipului lui Dumnezeu în sufletul credinciosului.

„Nu socoti că a depinde totdeauna de Hristos în ce privește îndreptățirea este un lucru josnic și cerșetoresc — o rămînere la nivelul de jos. De ce să nu depinzi totdeauna de Hristos; și mai ales cînd El stă ca Mijlocitor între Dumnezeu și suflet, apărîndu-te cu meritele singelui Său, și acoperindu-te cu neprihănirea Sa de minia lui Dumnezeu și blestemul legii? Poate fi vreo mai mare mîngiere care să-ți fie pusă la îndemînă, decât a ști că persoana ta stă chiar înaintea lui Dumnezeu și este îndreptățită față de toate lucrurile care astfel te-ar îngheți? Pacea cu Dumnezeu și asigurarea cerului merită așa puțină cînstire din partea ta încît să-i disprețuiești însăși temelgia, anume credința în singele și neprihănirea lui Hristos?”.

C. Adv.

Curierul
ADVENTIST